

LUNDS
UNIVERSITET

Normcore: när antimode blir mode

En studie av motreaktioners integration på den kommersiella modescenen

Hanna Karlsson och Linnéa Johansson

Avdelningen för modevetenskap

Institutionen för kulturvetenskaper

Lunds universitet

MODK63, 15 hp. Examensarbete för kandidatexamen, vt 2015

Handledare: Peter Bengtsen

ABSTRACT

Normcore: when anti-fashion becomes fashion – a study of how resistance becomes integrated in the mainstream fashion scene

The object of this thesis is to analyze and discuss normcore and its discursive relationship to subculture and mainstream. The urban district Williamsburg and the French fashion brand Céline will respectively be used as cases to exemplify these two different aspects. Normcore is an attitude that the trend agency K-HOLE mapped out in their report *Youth mode: A Report on Freedom*. The attitude turned into a statement that showed resistance to studious fashion looks; normcore stands in contrast to being overdressed. Instead it is characterized by anonymity and detail-free design and is therefore known as an anti-fashion. Anti-fashion as a concept is the main framework to create an understanding of normcore in relation to both fashion and anti-fashion. The thesis' aim is also to investigate how normcore can be understood as both subculture and at the same time as a commercial phenomenon in its capacity as both fashion and anti-fashion. The study is organized as a comparative discursive analysis. Discourse theory, trickle-up theory, fashion-ology, fashion and its guardians, theories about subculture and commercialism as well as theories about fashion and its relationship to anti-fashion are the theoretical perspectives in the thesis. We highlight normcore and its different characteristics in different contexts, thereby indicating how phenomena and their significance can vary depending on context. The study emphasizes that anti-fashion does not constitute a de facto resistance to fashion since the contemporary cultural society is accepting of different expressions. There is therefore nothing to truly be in opposition to. Subcultural statements cannot be separated from fashion and consumption culture; anti-fashion approaches fashion.

KEY WORDS: *normcore, K-HOLE, anti-fashion, fashion, subculture, mainstream, Céline, Williamsburg, discourse, identity, lifestyle, youth culture, trickle-up, Fashion-Ology, fashion guardians*

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INTRODUKTION	1
BAKGRUND	1
SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR	1
MATERIAL OCH AVGRÄNSNING	2
METOD	5
DISKURSANALYS	5
TEORETISKA UTGÅNGSPUNKTER	6
DISKURSTEORI	6
RELATIONEN MELLAN ANTIMODE OCH MODE	7
TRICKLE-UP TEORI	8
MODEOLOGI	9
MODEVÅKTARES BETYDANDE ROLL	10
SUBKULTUR OCH KOMMERSIALISM	10
FORSKNINGSÖVERSIKT	12
DISPOSITION	15
ANALYS	17
“YOUTH MODE - A REPORT ON FREEDOM”	17
”MEET NORMA NORMCORE”	18
“ELLE DECODES NORMCORE - WHAT IT IS AND WHY YOU SHOULD CARE”	22
“NORMCORE: EVER HEARD OF IT?”	24
“NORMCORE: FASHION FOR THOSE WHO REALIZE THEY’RE ONE IN 7 BILLION”	27
“THE NEW NORMAL – NORMCORE: FASHION MOVEMENT OR MASSIVE IN- JOKE?”	31
“DOWN TO THE CORE”	34
“BREAKING DOWN THE #NORMCORE LOOK”	36
NORMCORE SOM ANTIMODE OCH MODE	38
NORMCORE SOM SUBKULTUR OCH KOMMERSIALISM	41
SLUTDISKUSSION OCH VIDARE PERSPEKTIV	45
KÄLLFÖRTECKNING	51
TRYCKTA KÄLLOR	51
ELEKTRONISKA KÄLLOR	52

INTRODUKTION

BAKGRUND

Streetstylebilder, front row-bilder och catwalkbilder är något vi, så länge vi kan minnas, bläddrat igenom för att finna inspiration till våra egna klädstilar samtidigt som det varit ett sätt för oss att hålla oss uppdaterade i modebranschens händelser och stiluttryck. Succesivt började vi ifrågasätta autenticiteten i de utstyrselar som representerades. De var extravaganta och överdrivna och såg därmed överpresterande ut. Istället började vi leta efter något som skilde sig, en kontrast till det dramatiska och uppseendeväckande. Det var då vi kom över begreppet normcore och insåg att detta var något annat, en reaktion mot rådande moden. Samtidigt tyckte vi att normcore var ett diffust begrepp som inte lämnade utrymme åt konkreta förklaringar och stiluttryck eftersom det uppkommit diverse olika definitioner och förklaringar av vad normcore är. Detta faktum gjorde oss intresserade av att utforska normcore och dess innebörd för att uppnå en bättre förståelse för fenomenet. Ursprungligen kan normcore dock förstås som en livsstil som syftar till att vara anonym och anpassningsbar, både kläd- och personlighetsmässigt.¹

För att integrera normcore som fenomen bygger ämnesvalet för uppsatsen på vårt gemensamma intresse för den kommersiella modescenens förmåga att uppta subkulturella influenser som på så sätt legitimeras som mode. Relationen mellan subkulturella fenomen och kommersiellt mode skapar en spänning som vi, genom att studera normcores tillhörighet inom de båda plattformarna, ville titta närmre på.

SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR

Med denna uppsats avser vi att analysera och diskutera normcore som fenomen för att skapa en insikt i hur normcore kan beskrivas och förklaras utifrån fyra skilda perspektiv i moderedaktionella artiklar tillhörande en kommersiell kontext. Därför är vårt syfte att undersöka hur normcore kan förstås som *subkultur*, *kommersialism*, *antimode* och *mode*.² Vi vill undersöka om det finns en relation mellan dessa fyra perspektiv för att

¹ K-HOLE. Youth Mode: A Report on Freedom. 2013. <http://khole.net/issues/youth-mode/> (Hämtad 2015-04-06).

² Subkultur i denna uppsats utgår från definitionen att en grupp med gemensamma intressen tar avstånd från masskulturen, och därmed mainstreamkulturen. Se Evans, C. (1997). Dreams That Only Money Can Buy... Or, The Shy Tribe In Flight From Discourse. *Fashion Theory: The Journal of Dress, Body & Culture*, volume 1, nr. 2, ss. 169-188; Antimode förstås i denna uppsats som fixerade kläder som inte förändras över tid. Klädernas estetiska uttryck är beständiga. Antimodets natur är att ta avstånd från rådande moden och utgör därmed ett motstånd till mode. Se Polhemus, T. & Procter, L. (1978). *Fashion & Anti-fashion: An Anthropological of Clothing and Adornment*. London: Thames & Hudson; Vi använder begreppet kommersialism istället för kommersiellt mode och mainstream. Med kommersialism utgår vi från Nationalencyklopedins förklaring som beskriver kommersialism som en vinstdrivande affärsverksamhet. Se Nationalencyklopedin, *kommersialism*. Hämtad från www.ne.se/uppslagsverk/ordbok/svensk/kommersialism (2015-06-04); Uppsatsen utgår från kommersialism ur ett modeperspektiv och menar att begreppet står i anslutning till masskultur. Mode som begrepp förstås i denna uppsats som en kommersiell produkt som innehar ett symboliskt värde.

öppna upp och bidra med en diskussion som lyfter fram de fyra plattformarna i en symbios med varandra, och därmed påvisa vad diskussionen kan ha för betydelser ur ett modevetenskapligt perspektiv.

Antimode som ramverk skapar en förståelse av normcore som en reaktion mot utstuderade moden. Det subkulturella perspektivet lyfts fram som antimode och det kommersiella som mode och en diskussion dem emellan är framträdande. Uppsatsen vill genom diskursanalys påvisa hur individer tillhörande den kommersiella kontexten förhåller sig till normcore; hur den kommersiella modesfären förstår normcore respektive hur subkulturella influenser påverkar deras tolkning av fenomenet.

Analyser av normcore som antimode kommer att göras utifrån hypotesen att normcore ter sig på liknande sätt som andra antimoden har gjort, såsom exempelvis punkrörelsen och hippiekulturen. Det vill säga att subkulturella uttryck ter sig vid missnöje kring samtida moden, utvecklingar och förändringar i samhället och att de revolterande uttrycken så småningom integreras på modescenen och blir kommersialiserade.³ Denna uppsats lyfter således fram normcore som studieobjekt för att undersöka hypotesen, vilket görs utifrån följande frågeställningar:

- På vilka sätt kan vi förstå normcore som antimode och mode utifrån våra utvalda kommersiella moderedaktionella artiklar?
- Hur beskrivs normcore som subkultur och kommersialism i artiklarna? Hur kan vi förstå att normcore skildras på ett kontrasterande sätt i samma kontext?
- Hur integreras normcore på den kommersiella modescenen?

MATERIAL OCH AVGRÄNSNING

Trendbyrån K-HOLE skrev år 2013 en trendrapport vars titel är *Youth Mode: A Rapport on Freedom* där normcore som begrepp myntades efter att grundarna till byrån identifierat en attityd och livsstil. För att ha en ingång till ämnet och därmed en definition att utgå från har vi anammat K-HOLEs benämning på normcore. Enligt trendbyråns beskrivning av livsstilen handlar det om att vara anpassningsbar, anonym och att smälta in i massan. ”Normcore doesn’t want the freedom to become someone. Normcore wants the freedom to be with anyone”, skrivs det i rapporten.⁴ Konsumtion av normcore handlar inte om att förverkliga sig själv utan om att finna friheten i att vara

³ Polhemus, T. (1994). *Streetstyle: from sidewalk to catwalk*. London: Thames & Hudson.

⁴ K-HOLE, 2013.

ingenting särskilt. Flexibilitet leder till tillhörighet och på detta sätt anses normcore vara vägen till ett mer fridfullt liv. Denna anpassningsbarhet tar sig uttryck genom beteenden och attityder, vilket skapar livsstilen.⁵ Utifrån K-HOLEs beskrivning av normcore som livsstil har vi i denna uppsats applicerat samma tankesätt på kläder, att livsstilen även kan uttryckas estetisk. Här gäller samma premisser som i attityden, det vill säga en strävan efter anonyma och ”vanliga” kläder. Det material vi studerar beskriver också normcore i förhållande till kläder vilket lägger grunden för våra analyser.

Som empiriskt material utgår vi från sju moderedaktionella artiklar, tillhörande en kommersiell kontext, som skriver om normcore som fenomen. Stadsdelen *Williamsburg* och modehuset *Céline* som kontexter exemplifierar de subkulturella respektive de kommersiella perspektiven som lyfts fram i materialet.⁶ Williamsburg har framkommit som material på grund av att K-HOLEs rapport tydliggör att denna stadsdel kan förstås ur ett normcore-perspektiv. Både Céline och Williamsburg florerar, beskrivs och lyfts fram som normcore i det empiriska materialet. Williamsburg som subkultur skiljer sig från Céline som kommersialism. Denna opposition är intressant att analysera ur ett modevetenskapligt perspektiv för att skapa en förståelse för det sociala fenomen vi studerar. Det perspektiv vi utgår från är ett västerländskt eftersom det material vi valt att studera befinner sig i den kontexten.

Artiklarna är funna på nätet utifrån sökorden: normcore, subculture, Williamsburg och Céline. Artiklarna har använts för att analysera normcore som subkultur, kommersialism, antimode, mode samt dessa perspektiv i relation till varandra. Dessa perspektiv har lagt grunden för uppsatsen då de framkommit ur materialet som i sin tur påvisar relationen mellan alla fyra begrepp i förhållande till normcore. De utvalda artiklarna behandlar även normcore i förhållande till både Céline och Williamsburg. De artiklar vi valt att analysera är hämtade från brittiska *Vogue*, brittiska *Elle*, *New York Magazines* modetilial *The Cut*, *Her Campus*, *Posture Magazine*, *Paste Magazine* och *The New York Times*. Artiklarna och dess innehåll kommer att behandlas i analysavsnittet eftersom presentationen av materialet varvas med analyser. Normcore som fenomen är applicerbart på flera olika områden och material utanför denna studies intresse finns att tillgå. Eftersom vi inriktar oss på en jämförelse mellan subkultur och kommersialism, och antimode och mode är materialet anpassat därefter. Publikationsåret

⁵ K-HOLE, 2013.

⁶ Céline är ett franskt exklusivt modehus som i denna uppsats definieras som en kontext för kommersiellt mode samtidigt som det står för en estetik som beskrivs som normcore i det material vi studerar; Williamsburg är en stadsdel i Brooklyn, New York där normcore-stilen florerar, enligt vårt material.

för artiklarna vi valt är 2014. Anledningen till att de artiklar vi integrerar i studien är från samma år grundar sig i att vi ville begränsa oss till att undersöka material som låg nära varandra i tiden, därför har vi uteslutat material som uppkommit under år 2015.

Att studera normcore som konkret klädutryck ligger nära vårt material och våra frågeställningar eftersom de valda artiklarna beskriver normcore utifrån konkreta plagg och varumärken. Därför hade bildanalyser av normcore utifrån perspektiven subkultur, kommersialism, antimode och mode kunnat studeras. Dock anser vi att de bilder vi valt att studera i så fall hade skapat en subjektiv bild och personliga tolkningar av normcore som stil, vilket hade blivit problematiskt för att öppna upp för generella förståelser av normcore. Vi anser att vi snarare hade fastslagit vad normcore är och hur det ser ut istället för att analysera hur uttrycken ter sig i olika diskurser.

En inriktning som ryms inom studiet av normcore som fenomen är de individer som ställs utanför den norm som normcore innefattar. Normcore målar upp ett ideal, inom den subkulturella respektive kommersiella modekontexten, som måste uppfyllas för att uppnå de egenskaper som normcore förespråkar. Det målas upp en enkelhet kring fenomenet som ter sig vara lätt att uppnå där en gemenskap mellan individer uppstår. Samtidigt skapas det ett utanförskap för de som inte ingår i någon av kontexterna. Exempelvis har inte alla råd att köpa plagg från Céline eftersom det är ett exklusivt och dyrt varumärke. Att klä sig normcore inom Célinekontexten är därför mer uteslutande än inkluderande även om normcore som definition påstår det motsatta. Detta sociala perspektiv går att applicera på vårt material. Frågeställningar inom denna aspekt hade kunnat byggas vidare på inom ämnet för att skapa en mer holistisk förståelse. Uppsatsens omfång räcker dock inte till för att gå djupare in på detta även om det också är en relevant del för att förstå normcore som ett socialt fenomen.

På grund av att uppsatsen omfång är begränsat tillåts inte en djupgående diskursanalys av allt material. Istället skapas en övergripande men ändå ingående bild av de olika sätt författarna till artiklarna beskriver och framhäver normcore. De teman som är centrala problematiseras, diskuteras och belyses. Det finns många olika sätt att tillämpa diskursanalys som metod på ett studieobjekt men på grund av metodens mångsidighet, multipla definitioner och tolkningar har en avgränsning varit nödvändig. De titlar som integreras i denna studie är applicerbara på vårt material och våra frågeställningar.

METOD

För att förstå varför normcore uppfattas olika i en och samma kontext krävs en metod som fundamentalt stödjer tanken om att ett och samma fenomen kan betyda olika saker. Därför har vi använt diskursbegreppet och applicerat det i vår analys av Williamsburg och Céline i relation till normcore. En jämförande analys av de sju olika artiklarna och deras förhållningssätt till subkultur och kommersialism används för att öppna upp förståelsen för hur språk som specialiserad kunskap inom ett område är diskursivt formad. Vi kommer att tolka artiklarna utifrån premisser såsom vilka element som är utmärkande, de uttryck som betonas och vilka motsättningar som lyfts fram. Diskursanalys som kvalitativ metod tillåter oss att tolka materialet och genom det svara på frågeställningarna.

DISKURSANALYS

Marianne Winther Jørgensen, lektor i kultur- och medieproduktion, och Louise Philips, professor i kommunikation, menar i boken *Diskursanalys som teori och metod*, att sociala företeelser är flytande och kan därmed aldrig fixeras. Istället för att leta efter objektiva sanningar ägnar sig diskursanalysen åt att undersöka hur verkligheten skapas så att den uppfattas som en objektiv verklighet av omvärlden, det vill säga att diskurs innebär ett bestämt sätt att tala om och förstå sociala fenomen. Uppsatsen utgångspunkt bygger på förståelsen av att normcore konstrueras på olika sätt i olika kontexter och att kontexternas förståelse för ett fenomen kan vara olika. Detta för att teoretiskt kunna problematisera och empiriskt undersöka relationerna mellan de moderedaktionella artiklarna och deras tolkningar av normcore utifrån den kommersiella kontext alla artiklar befinner sig i.⁷

På det material vi studerat har vi använt oss av diskursanalytiska redskap som är anpassade för medietexter. De titlar som tillämpats är *Media Discourse* som är skriven av Norman Fairclough, emeritus professor i lingvistik och *Analysing media texts* som Marie Gillespie, professor i sociologi, och Jason Toynbee, lektor i mediastudier, skrivit. Denna metod tillämpas för att skapa en förståelse för Williamsburg och Céline som tydliga exempel på normcore som subkultur och kommersialism. Diskursanalysens fokus ligger på att hitta dolda betydelser i texter vilket öppnar upp för analyser istället för konkretiseringar vilket är fördelaktigt för denna studie.⁸ I uppsatsen kommer

⁷ Jørgensen & Philips, 2000, ss. 40, 66.

⁸ Gillespie, M. & Toynbee, J. (red.). (2006). *Analysing media texts*. Maidenhead: Open University Press, s. 120f; Fairclough, N. (1995). *Media discourse*. London: Edward Arnold.

diskursanalys agera verktyg för att kartlägga olika teman som lyfts fram för att beskriva normcore. Genom detta kommer analyser av olika förståelser av fenomenet att lyftas fram. Vi kommer med hjälp av de moderedaktionella artiklarna och diskursanalys som metod att tillämpa och analysera normcore ur ett modevetenskapligt perspektiv.

TEORETISKA UTGÅNGSPUNKTER

Uppsatsens teoretiska ansats bygger på det primära resonemanget i diskursteorin som är att sociala fenomen aldrig kan utvecklas till en självklar och universell betydelse. Detta tankesätt öppnar upp för ständiga sociala konflikter om definitioner av samhälle och identitet.⁹ De teoretiska utgångspunkterna består av diskursteori, relationen mellan antimode och mode, trickle-up-teori, modeologi, modeväktarens roll för legitimering av stiluttryck, och relationen mellan subkultur och kommersialism. Uppsatsens teoretiska ansats och utgångspunkter används för att skapa en förståelse för normcore som ett diskursivt fenomen, men också för att analysera begreppet och dess karaktärsdrag som antimode och mode. Då vi med denna uppsats också avser att analysera normcore i relation till subkultur och kommersiellt mode utgör antropologen Ted Polhemus teori om att gatumode integreras på den kommersiella modescenen ett primärt teoretiskt ramverk.

DISKURSTEORI

Som nämnt i metodinledningen ovan är den främsta teoretiska utgångspunkten i vår forskning, som är betydelsefull för förståelsen av olika uttryck som ryms inom normcore, begreppet diskurs. Uppsatsen bygger på Winther Jørgensen och Philips tolkning av statsvetarna Ernesto Laclau och Chantal Mouffes poststrukturalistiska utgångspunkt i diskursteorin som dynamisk, där studieobjektet behandlas och analyseras utifrån dess egna villkor. Det vill säga att objektiva verkligheter inte är av intresse utan istället undersöks konstruktionen av den verklighet som skapas i en given kontext där den uppfattas som objektiv och självklart. Diskursteorins syfte är att skapa en förståelse av att sociala fenomen konstrueras diskursivt, således kan normcore analyseras med diskursanalytiska redskap.¹⁰

Diskursteorin beaktar också tanken om att sociala företeelser endast är tillfälligt fixerade. Detta gäller i både tid och rum. Normcore som fenomen är därmed inte beständigt utan har och kan komma att ändras beroende på vilken tid och plats begreppet

⁹ Jørgensen & Philips, 2000, s. 31.

¹⁰ Jørgensen & Philips, 2000, ss. 31, 40.

kontextualiseras på. Vi vill skapa en förståelse för hur normcore och dess framställning i artiklarna går att tolkas. Detta baseras på en ögonblicksbild eftersom dess framställning inte är universell eller bunden till tid och rum, vilket diskursteorin stödjer. Diskursteorin uppmärksammar att det finns en kamp mellan olika diskurser om vad som anses vara självklart och fundamentalt och mötet mellan diskurserna visar på meningsskiljaktigheter kring fenomenet.¹¹

RELATIONEN MELLAN ANTIMODE OCH MODE

Polhemus och antropologen Lynn Procter har utvecklat psykologen John Carl Flügels begrepp modebetonad och fixerad klädsel. Den modebetonade klädseln står för förändring och den fixerade för beständighet, vilket är Flügels förklaring till uppdelningen av beklädnad.¹² Polhemus och Procter menar utifrån detta att den modebetonade klädseln är mode och den fixerade antimode. De bekräftar också Flügels tankar om att det måste finnas en rörlighet inom sociala skikt för att mode ska vara möjligt eftersom strikta hierarkier inte tillåter flexibilitet och utbyte. De menar också att mode är kritiskt till de cykliska upprepningar som uppstår i modet. Detta för att mode kretsar kring att hela tiden bidra med något nytt, vilket dessa upprepningar då förbiser. Det som inte förändras och därmed ses som traditionellt är antimode, menar dem. Sociala och stilistiska uttryck som ständigt är i rörelse är ett hot mot att bibehålla en bestående vardag samtidigt som det också hotar individers identiteter. Mode förvirrar folks identiteter och eftersom mode ständigt är i rullning har individer svårt att identifiera sig själva socialt. De måste hela tiden förhålla sin identitet till de modemässiga utvecklingarna. Samtidigt tar Polhemus och Procter upp att mode även har en positiv inverkan. Detta på grund av att mode tillåter och hyllar mobilitet och utveckling. Antimode hotar därför mode som princip.¹³

Davis däremot skiljer inte på mode och antimode utan han hävdar att de ingår i en relation med varandra, en relation som är ömsesidig och därför inte går att förbise. Dessutom utgår han från tankesättet att antimode inte är ett avstånd från mode utan att det istället är en lika stor del av mode som mode är.¹⁴ De teorier som behandlar mode och antimode kommer att integreras i analysen, men också ifrågasättas eftersom de kan te sig motsägelsefulla.

¹¹ Jørgensen & Philips, 2000, ss. 46, 138.

¹² Flügel, 1951, s. 123f.

¹³ Polhemus & Procter, 1978, ss. 32, 34, 42, 56.

¹⁴ Davis, 1992, ss. 165f.

TRICKLE-UP TEORI

Sociologen Herbert Blumer problematiserar och utvecklar sociologen Georg Simmels teori om trickle-down-processen. Blumer menar att i takt med samhällets modernisering har modet demokratiserats vilket i sin tur öppnat upp för nya modeller för förståelsen av mode och dess uppkomst. Blumer motsätter sig en klassdifferentiering, som Simmel menar är den styrande faktorn inom mode där överklassen har makten, och menar att det istället är kollektivet som har inflytande. Denna process benämner han trickle-up, en motsats till Simmels trickle-down-teori.¹⁵ Förståelsen av modets process där nya stiluttryck har sin start i lågstatusgrupper för att sedan klättra upp och anammas av högstatusgrupper har en avgörande roll för denna uppsats analys. Eftersom studien utgår från hypotesen att normcore blivit anammat av en mainstreamkultur från en subkultur är trickle-up som teoretiskt ramverk av stor vikt för att förstå normcore och dess utveckling. Trickle-up, till skillnad från trickle-down, handlar helt enkelt om att modeinnovationer initieras i ett lägre samhällsskikt och upptas av de högre samhällsskikten. Rörelsen går nerifrån och upp, inte uppifrån och ner som i trickle-down-teorin.¹⁶ Utifrån detta perspektiv kommer vi att behandla normcore som fenomen. Detta är av stor relevans eftersom vår hypotes bygger på att subkultur upptas av kommersiellt mode.

Blumer anpassar sin teori till ett nutida massamhälle, som han menar identifieras av många olika identiteter och moden, vilket komplicerar förståelsen för en modehierarki. Sociologen Yuniya Kawamura menar utifrån detta att modesystemet därför inte har förmågan att upprätthålla den sociala ordningen. Det handlar inte om att hävda hierarkier utan syftet är att finna och hitta nya stiluttryck oberoende av var de uppstår. Kawamura tillämpar trickle-up-teorin i en vidare tolkning och översätter lågstatusgrupper med hänvisning till gatumode och menar att det började som ett antimode för att sedan bli erkänt som mode.¹⁷ Detta exemplifierar en trickle-up-process inom området denna studie ämnar behandla och därför integreras den i det teoretiska ramverket för att sedan appliceras på det empiriska materialet i analysavsnittet.

Även medias spridning av fenomen är av stor relevans för uppsatsen då denna aspekt tas i beaktning genom vårt empiriska material. En trickle-up-process möjliggörs och

¹⁵ Blumer, H. (1969). *Fashion: From Class Differentiation to Collective Selection*. University of California, Berkeley, ss. 277f.

¹⁶ Kawamura, Y. (2011). *Modeologi: introduktion till modevetenskap*. (2.uppl.) Stockholm: Norstedts, s. 57.

¹⁷ Kawamura, 2011, ss. 80, 157.

påskyndas till stor del av mediala kanaler vilket behandlas i analysavsnittet.¹⁸ Med tanke på digitala mediers utveckling, som idag genomsyrar vår samtida kultur, har individer utrymme att inte bara konsumera produkter, utan även vara delaktiga och därmed också vara *prosumenter*, ett begrepp som framtidsforskaren Alvin Toffler myntat i boken *The Third Wave*.¹⁹ Henry Jenkins, professor i kommunikation och journalism, applicerar den digitala kulturen på subkulturer och dess möjligheter att delta och skapa innehåll i det offentliga rummet. Han menar att media har bidragit till att en deltagande kultur skapats.²⁰

Polhemus utvecklar trickle-up-teorin, eller bubble-up som han kallar det, och applicerar den på avgränsade studieobjekt, gatumode och catwalkmode. Han menar att gatumode tas upp av modet som gör att det blir integrerat och legitimerat i kommersiella kontexter. Polhemus menar dock, till skillnad från Blumer, att denna process inte är beroende av grupperns sociala ställning i samhället utan det handlar istället om den kreativa energin som kan uppstå varstans. Samtidigt menar han att skaparna av de kreativa influenserna, som han menar uppstår i subkulturer, inte är lika entusiastiskt inställda till en bubble-up-process som den kommersiella modescenen är.²¹

MODEOLOGI

Kawamura utgår från ett strukturfunktionalistiskt perspektiv och menar att mode ingår i ett institutionaliserat system. Hon argumenterar för att modesystemet är uppbyggt av olika aktörer som arbetar med att upprätthålla en tro på mode. Hennes ideologi om mode, modeologi som hon själv kallar sin teori, syftar till att förklara att kläder och mode inte är samma sak. Kläder är en materiell produkt och mode en symbolisk produkt. Kläder kan därmed förstås som konkreta föremål och mode som ett abstrakt fenomen.²² Kawamura hävdar att ”ett modesystem verkar för att omvandla kläder till mode [...]”.²³ Den process som krävs för att omvandla ett klädesplagg till mode är att legitimera och döpa det till mode. Alla plagg har kapacitet att bli mode men det är upp till modesystemet att välja ut vad som ska bli det. När klädesplagg gått från att endast vara

¹⁸ Hebdige, D. (1988[1979]). *Subculture: the meaning of style*. London: Routledge, s. viii.

¹⁹ Toffler, A. *Tredje vågen*. (1982). Solna: Esselte info, ss. 240, 249; Prosumenter är ett begrepp som beskriver den aktiva relation som finns mellan konsumenter och de produkter de konsumerar. Prosumenter sprider produkterna via sociala medier och skapar därmed betydelser till produkten. Med hjälp av internet och sociala medier kan individer över hela världen påverka varumärken och deras produkter bara genom att använda dem. Vi har applicerat begreppet prosumenter på Jenkins resonemang om en deltagande kultur. Se Jenkins, Henry. *Convergence culture: where old and new media collide*. New York University Press: New York, 2006.

²⁰ Jenkins, H. (2006). *Convergence culture: where old and new media collide*. New York: New York University Press, ss. 18-20, 144-145.

²¹ Polhemus, 1994, ss. 10, 12.

²² Kawamura, 2011, s. 96.

²³ Kawamura, 2011, s. 76.

kläder till att bli mode sprids det via institutionell kommunikation genom sociala system för att det ska förmedlas vidare. Detta ingår i diffusionsteori och syftar till att förklara spridningen av mode.²⁴

MODEVÄKTARES BETYDANDE ROLL

Kawamura gör en diskussion om modeväktare och deras betydelsefulla roll inom diffusionen av mode. Det mode som ska få uppmärksamhet i modesfären är upp till modejournalister och moderedaktörer att välja, menar hon. Det är dessa yrkesgrupper som står för legitimering av mode och därmed är personer inom dessa yrket väktare av modet. Hon argumenterar också för att designers behöver personer med makt och auktoritet för att ett varumärke ska kunna bli legitimerat. Modeväktarna har möjlighet att styra och förespråka stilar som sedan upptas av allmänheten.²⁵ I denna studie applicerar vi Kawamuras teori och menar att modeväktare även har en betydande roll för att sprida och lyfta fram stiluttryck. Uppsatsen kommer att använda modeväktare som analytiskt redskap för att analysera normcore och dess närvaro i kommersiella modeartiklar.

Status, prestige och legitimering är tre viktiga egenskaper som en modeväktare innehar. Vid medial uppmärksamhet skapas status vilket gör att företeelser tar sig upp på statusstegen. När legitimeringen är ett faktum genererar det mer press och då har en dominoeffekt satts igång, fler och fler skriver om det och ett mode eller fenomen sprids ytterligare. Modeväktares roll är att selektivt granska och utse vad som är mode och vad som inte är det. Inom området för vad som genomgår granskning hör estetiska, sociala och kulturella innovationer till. Företeelser inom dessa områden bedöms antingen som viktiga eller ointressanta.²⁶ “Moderedaktören har emellertid två effektiva vapen: tystnad och utrymme”, skriver Kawamura.²⁷ Väktarna har möjlighet att sprida innovationer vidare via sina kanaler för att väcka ett intresse som i sin tur bidrar till konsumtion.²⁸ För att förstå normcore ur ett kommersiellt perspektiv behandlas dess relation med modeväktares legitimitetsmakt i uppsatsens analysavsnitt.

SUBKULTUR OCH KOMMERSIALISM

Caroline Evans, professor i modehistoria och modeteori, undersöker i artikeln ”Dreams That Only Money Can Buy... Or, The Shy Tribe In Flight From Discourse” som är

²⁴ Kawamura, 2011, ss. 77, 118f.

²⁵ Kawamura, 2011, s. 125.

²⁶ Kawamura, 2011, ss. 125, 127.

²⁷ Kawamura, 2011, s. 130.

²⁸ Kawamura, 2011, ss. 125, 127.

publicerad i *Fashion Theory*, om subkulturella fenomen fortfarande går att analysera som reaktioner mot sin kulturella samtid.²⁹ Hon ställer sig också frågan:

Has subculture been so co-opted by the market-place that it has simply turned into 'lifestyle,' and is 'authentic' resistance now a dream that only money can buy?³⁰

I citatet ovan ifrågasätter Evans subkulturer och deras riktning. Hon lyfter fram ett potentiellt paradigmskifte inom subkulturella rörelser och föreslår att subkulturer förvandlats till livsstilar som konsumeras fram. Evans ifrågasätter samtidens subkulturer och dess roll utanför ett konsumtionssamhälle och menar att ramverket för hur subkulturella motstånd ter sig har förändrats. Hon menar dock att subkulturer är komplexa och att de fortfarande står för motstånd men att dess uttryck är subtila. Det har uppstått nya sätt att skapa motstånd, exempelvis genom att göra sig osynlig, i kontrast till exempelvis punkens aggressiva utmärkande. Denna syn på subkultur kommer att integreras i analysen då den är direkt applicerbar på normcore som antimode och subkultur, främst på grund av normcore och dess anonyma karaktär. Evans syfte är att öppna upp för spekulationer och argumentationer om en förändring inom subkultur och kultur utan att fastställa några konkreta slutsatser.³¹ Hennes resonemang om förändringen kommer att utvecklas och diskuteras där en undersökning av normcore och dess subkulturella uttryck i förhållande till dess intåg på den kommersiella marknaden införlivas.

Evans skriver också att det sätt subkulturer pratas om, skrivs om och rapporteras om förändrar dem och deras initiala innebörd genom diskurser inom medial uppmärksamhet, exempelvis inom akademiska, journalistiska och kommersiella sammanhang. Kunskapen som produceras om subkulturer hotar deras exklusivitet och avslöjar deras karaktär.³²

Sociologen Dick Hebdiges pratar, likt Evans, om media och dess påverkan. I boken *Subculture: the meaning of style* tar han upp den dominanta kulturen, mainstream och dess förhållande till subkulturer. Han menar att media är en bidragande faktor till att ojämnheten mellan mainstream och subkultur neutraliserats. Subkulturens innebörd förblir inte densamma när dess tecken och attribut medialiseras.³³ Eftersom uppsatsen

²⁹ Evans, 1997, ss. 169-188.

³⁰ Evans, 1997, ss. 169f.

³¹ Evans, 1997, ss. 169f, 173.

³² Evans, 1997, s. 175.

³³ Hebdige, 1979, ss. 54f, 130.

ämna undersöka normcore och dess intåg på den kommersiella marknaden genom modeartiklar är Hebdiges aspekter av subkultur och media i relation till varandra av vikt.

Sociologen Michel Maffesoli skriver i boken *The Time of the Tribes* att den nutida masskulturen är upplöst; den sociala sammanhållningen är fragmenterad. Maffesoli belyser att nutida grupper skapas genom drivkraften att tillhöra en större enhet. Ett paradigmskifte har löst upp masskulturen och istället har den sociala existensen ersatts av splittrade folkgrupper som är organiserade utifrån en konsumtionskultur.³⁴ Utifrån Maffesolis teori ifrågasätter Evans om subkulturer idag försöker skapa sammanhållning i den splittrade värld Maffesoli beskriver, snarare än att uttrycka missnöje och avstånd till den dominerande kulturen. Detta för att masskulturen idag inte ses som heterogen och meningsfull. Evans lyfter fram att det därför går att argumentera för att subkulturella identiteter idag snarare handlar om att finna gemenskap istället för att skapa motståndsrörelser.³⁵ Maffesoli argumenterar för att ett skifte gällande hur folkgrupper skapar sin existens uppstått. Estetiska aspekter har ersatt de etiska och grupperna är samordnade utifrån en konsumtionskultur.³⁶ Eftersom denna uppsats syftar till att analysera normcore och dess närvaro i både subkulturella och kommersiella sammanhang utgör denna teori en utgångspunkt för förståelsen av subkultur i relation till masskultur, vilket öppnar upp för utvecklingar av de resonemang som Evans och Maffesoli för.

FORSKNINGSÖVERSIKT

Antimode är ett väl utforskat ämne och tidigare forskning om ämnet har främst belyst antimode i relation till subkulturer och det samhälle de verkar i. Exempel på dessa är dandyn, hippien och punkaren. Även studier om antimode som begrepp har brutits ner för förståelsen av vad som gör något till antimode och inte. De olika angreppssätten har skilt sig åt men främst går det att avläsa en historisk återblick och analys av antimoden och dess olika stiluttryck, trots att antimode alla gånger inte är det begrepp som använts i tidigare forskning.

Elizabeth Wilson, professor emeritus i kulturella studier, skriver år 1989 i *Klädd i Drömmar* om oppositionell stil, vilket är det begrepp hon använder istället för antimode. Hon gör en historisk kulturkritisk överblick av de oppositionella stilar som influerat samhället och politiken och framhäver i sin redovisning att en oppositionell stil är ett

³⁴ Maffesoli, M. (1996). *The time of the tribes: the decline of individualism in mass society*. London: Sage, ss. x, 96.

³⁵ Evans, 1997, ss. 171f.

³⁶ Evans, 1997, s. 172; Maffesoli, 1996, s. 10.

ställningstagande som uttrycks genom kläder. Genom olika motsägande stilar kartlägger hon sociala och kulturhistoriska aspekter av mode och deras komplexa relation till modernitet, där oppositionell stil är en del av denna process.³⁷ I detta sammanhang benämns antimode som kontrast till moden i övergångsfaser. Själva begreppet oppositionell stil studeras inte på samma sätt som stiluttrycken som benämns som oppositionella stilar. I jämförelse med Wilsons forskning om antimode fokuserar denna uppsats på att analysera begreppet antimode genom att undersöka på vilka sätt normcore är kan förstås som ett antimode. Istället för en historisk redogörelse appliceras ett samtida perspektiv på antimode som studeras utifrån förståelsen av normcore. Denna uppsats fokuserar på att skapa en förståelse för sambandet mellan normcore som antimode och de skillnader i uttryck fenomenet kan ha inom olika kontexter, vilket skiljer sig från det sätt Wilson närmat sig begreppet.

När modehistorikern Valerie Steele skriver om 1970-talets mode i "Anti-Fashion: the 1970s" publicerad år 1997 i *Fashion Theory*, bygger hon vidare på samma spår som Wilson då hon menar att en antimode-rörelsen är ett avståndstagande. Detta avståndstagande var stort under 1970-talet då distanserandet från 1960-talet var ett faktum. Steeles beskrivning av 70-talet och antimode utgår från ett politiskt ställningstagande.³⁸ Detta perspektiv kommer dock att utelämnas i denna uppsats eftersom det inte är av relevans för att svara på frågeställningarna. Valfrihet är ett nyckelbegrepp för att beskriva antimodet, som i Steeles text antar en definition som påvisar motsatsen till *modeslav*.³⁹ En vägran att bära det mode som krävdes var motståndet som Steele benämner antimode.⁴⁰ Utformningen av hur 70-talets antimode ter sig i förhållande till sin föregångare, d.v.s. 60-talet, är ett mönster som kontrasterande stilar anammar, vilket Steele kartlägger genom sin redovisning. Istället för att jämföra normcore med andra stilar, som Steele gjort med 60- och 70-talet kommer denna uppsats att jämföra normcore och dess innebörder i olika samtida diskurser; ett stiluttryck - fyra perspektiv.

Konsumtionsforskarna Susan Kaiser och Ryan Looyen, till skillnad från Wilson, pratar om antimode som koncept. I texten "Antifashion", som kom ut år 2010, menar de att binära motstånd, som antimode och mode utger sig för att vara, blir problematiska

³⁷ Wilson, E. (1985). *Klädd i drömmar: om mode*. Stockholm: Alfabeta, ss. 189-225.

³⁸ Steele, V. (1997). Anti-fashion: The 1970s. *Fashion Theory: The Journal of Dress, Body & Culture*, vol 1, nr. 3, ss. 279-296.

³⁹ En person som strikt följer det rådande modet och alltid är uppdaterad med det nya menar vi i denna uppsats.

⁴⁰ Steele, 1997, ss. 280, 283.

eftersom de är ömsesidigt uteslutande och därmed leder till en förenkling av förståelsen av fenomenen. Kaiser och Looyesen närmar sig antimode som fenomen istället för att kartlägga vilka stiluttryck som är antimode och inte. De problematiserar begreppet och dess innebörd och menar att ett erkännande av ett samspel mellan de två termerna, antimode och mode, öppnar upp för vidare frågor och analyser. Analyser som binära oppositioner inte når.⁴¹ Likt Kaiser och Looyesens tankesätt om att antimode måste ställas i relation till mode utgår denna uppsats från att problematisera relationen, samspelet och beroendeförhållandet mellan dessa begrepp. Normcore är studieobjektet som används för att nå kunskap om samspelet mellan antimode och mode, vilket också är vårt bidrag till den modevetenskapliga forskningen. Förståelsen av antimode och mode i relation till normcore skapar kunskap om hur något som utger sig för att vara antimode ter sig i vår samtid.

Kaiser och Looyesen går också igenom antimodet och dess historiska utveckling utifrån andra forskares bidrag till fältet, denna gång i artikeln ”Fashion Variations”, också utgiven år 2010. De redogör för Flügels förklaring av skillnaden mellan antimode och mode som han skriver om i boken *Klädernas psykologi* som kom ut år 1951. Termerna han använder är fixerad och modebetonad dräkt, vilka står i opposition till varandra. Fixerad står för oförändring inom modet och modebetonad för ständig förändring.⁴² Flügel skriver att den modebetonade dräktens betydelse ligger i dess nyhetsvärde och att den fixerade klädseln är beständig och att det är den som motsätter sig det utbytbara. Den fixerade dräkten har en särskilt innebörd för social tillhörighet. Kläderna skapar en gruppidentitet som är en symbol för de intressen som sammanför denna grupp.⁴³

Polhemus och Procter vidareutvecklar Flügels resonemang ungefär 30 år senare, i boken *Fashion and Anti-Fashion: An Anthropology of Clothing and Adornment*, där de argumenterar för att beklädnad borde delas upp i två olika kategorier – antimode och mode. De menar att antimode och mode inte bara är ömsesidigt uteslutande i sin karaktär utan de omfattar även distinktioner mellan mode och andra kategorier av kulturell beklädnad, vilket tydligt visar deras antropologiska ansats.⁴⁴

Den amerikanska sociologen Fred Davis deltar i diskussionen om antimode i boken *Fashion, Culture and Identity*, utkommen år 1992, och menar också att mode har en

⁴¹ Kaiser, S. & Looyesen, R. (2010). Antifashion. *Berg Encyclopedia of World Dress and Fashion*, vol 3, nr. 2.

⁴² Kaiser, S. & Looyesen, R. (2010) Fashion Variations. *Berg Encyclopedia of World Dress and Fashion*, vol 10, nr. 4.

⁴³ Flügel, J. C. (1951). *Klädernas psykologi*. Stockholm: Natur o. Kultur, ss. 114, 123f.

⁴⁴ Polhemus & Procter, 1978.

relation till vad som verkar vara antimode och antimode är lika mycket en del av mode som mode i sig själv är. Han analyserar antimode ur ett socialt och historiskt perspektiv där han ger plats åt reflektioner om maktförhållanden och gruppidentifikation.⁴⁵ Relationen mellan antimode och mode är ofrånkomlig vilket är ett påstående denna uppsats färgas av. Vi, liksom Davis, kommer i analysen att analysera och problematisera detta förhållande där normcores roll som antimode kommer att ifrågasättas ur ett modevetenskapligt perspektiv.

Forskare som tidigare studerat antimode understryker dess tillhörighet till subkulturen. I många fall ses antimode som en synonym till subkulturella klädutryck. Detta tankesätt förhåller vi oss till i vår studie samtidigt som vi dock ifrågasätter relationen. Antimoden utger sig för att vara ett motstånd mot modet, vilket vi kan utläsa utifrån tidigare forskning, samtidigt som forskare menar att de ingår i en relation med varandra. Subkulturer utger sig för att vara distinkt från mainstream. Ett av våra bidrag till forskningen är att vi i analysen ifrågasätter och undersöker om antimode och subkultur kan ses som synonymer.

Tidigare forskning om antimode täcker de övergripande revolutionära modemotstånden vilket lägger grunden för denna uppsats eftersom dessa studier på samma gång mer eller mindre ifrågasätter antimodets förhållande till mode, samhälleliga strukturer, ideologier, livsstilar och kulturer. Detta tillåter en fortsatt diskussion genom ett nytt forskningsobjekt som tidigare inte studerats i akademiska sammanhang - normcore. Alla ovan nämnda aspekter kommer dock inte att tillgodoses på grund av uppsatsens omfattning. Fokus kommer att ligga på aspekter som rör diskussioner om förhållandet mellan antimode och mode i relation till normcore där subkulturella och kommersiella aspekter kommer att lyftas fram. Denna uppsatts bidrar till den modevetenskapliga disciplinen med en ny inriktning inom forskningen av mode, antimode och subkultur. Dessa tre i en ifrågasättande relation till varandra skapar ett nytt perspektiv på antimode i förhållande till tidigare forskning.

DISPOSITION

Uppsatsens analysdel består av en kartläggning och analys av det empiriska materialet. Först presenteras och analyseras K-HOLEs trendrapport. Sedan övergår analysavsnittet till att behandla det övergripande empiriska materialet. Varje artikel och dess innehåll

⁴⁵ Davis, F. (1992). *Fashion, culture, and identity*. Chicago: Univ. of Chicago Press, ss. 165f.

presenteras, diskuteras och analyseras var för sig. Materialet redovisas utifrån nyckelcitat som beskriver hur normcore som fenomen producerats av modeskribenterna.

Utöver den analytiska kartläggningen av materialet består analysen av ytterligare två avsnitt. Det första behandlar normcore som både antimode och mode där en resonerande undersökning genomförs. Det andra avsnittet är uppbyggt som en komparativ analys mellan normcore som subkultur och normcore som kommersialism. Här öppnar vi upp en diskussion om normcore och dess relation till subkultur och argumenterar för dess tillhörighet inom den subkulturella sfären. Generella diskussioner och analyser som härleds från materialet lyfts fram under dessa avsnitt. Vi koncentrerar oss på att förstå normcore och dess diskursiva konstruktioner utifrån det empiriska materialet. Avsnittet berör även resonemang om normcore som kommersiellt mode där aspekter av det kommersiella modets influenser av normcore som subkultur tas upp. För att föra diskussionen om normcore som kommersiellt mode vidare använder vi sedan ett konkret exempel, Céline, och jämför det med Williamsburg.

En diskussion om den ambivalens normcore som fenomen innefattar kommer fördjupa förståelsen för motsättningen mellan normcore som antimode och mode. Normcore hanteras och diskuteras som ett föränderligt fenomen utifrån ett diskursivt förhållningssätt. Därefter följer en avslutande diskussion som sammanfattar normcore och dess karaktär i dagsläget utifrån materialet. Dessutom lyfts vårt bidrag om förståelsen för normcore fram i en uttömmande analys. Slutligen öppnar vi upp för en diskussion om hur normcore som fenomen kan studeras vidare i framtida forskningssammanhang.

ANALYS

Som nämnt i materialavsnittet är K-HOLEs trendrapport och moderedaktionella artiklar om normcore det empiriska material som kommer att analyseras och diskuteras i förhållande till forskningsöversikten i allmänhet och det teoretiska ramverket i synnerhet. Nedan kommer trendrapporten samt de sju artiklarna och de nyckelcitats som framställer deras inriktning och tolkning av normcore att presenteras närmre.

“YOUTH MODE - A REPORT ON FREEDOM”

K-HOLEs rapport om ungdomskultur handlar om normcore som attityd. Rapporten beskriver normcore genom att dra liknelser till vardagliga företeelser där några paralleller till kläder dras. Den främsta egenskap normcore-attityden besitter är att vara anpassningsbar, och därmed att kunna smälta in i massan, vilket ger individer frihet. Enligt K-HOLE är denna egenskap eftersträvansvärd och de beskriver hur detta tillstånd uppnås:

Whether you're ____, ____, or ____, the desire to escape the constraints of everyday life is universal. Being in YOUTH MODE grants you the freedom to radically realign your relationship with the outside world.⁴⁶

Ungdomskulturen som beskrivs öppnar upp för en frihet eftersom det innebär att inte tillhöra någon specifik social grupp. Normcore särskiljer sig därför från synen på identitet och grupptillhörighet. Normcore går emot tankesättet att vara någon specifik och sticker på så sätt ut. Att vara olik i detta fall innebär istället att vara anpassningsbar, inte att hitta en specifik identitet som särskiljer sig från massan. Rapporten säger att:

[...] Being different isn't always a lonely journey; it can be a group activity. Whether you're soft grunge, pastel goth, or pale, you can shop at Forever 21 [...] Identities aren't mutually exclusive.⁴⁷

K-HOLE beskriver ungdomskulturen som rebelliskt eftersom det går emot invanda mönster och tankar om sociala konstruerade identiteter. Istället är denna attityd inkluderande och kan tillgås av alla. Det handlar om att avsäga sig en särskild identitet, och att slippa förhålla sig till den, för att göra rum för möjligheten att kunna vara exempelvis punkare ena dagen och hippie den andra.⁴⁸ Rapporten kan förstås som ett subtilt sätt att avsäga sig strikta identiteter, vilket påvisar det argument Evans för om

⁴⁶ K-HOLE, 2013.

⁴⁷ K-HOLE, 2013.

⁴⁸ K-HOLE, 2013.

motstånd som ter sig genom anonymitet.⁴⁹ Att motsätta sig något innebär, i detta fall, inte en strid om ideologisk förändring utan snarare om en befrielse att kunna vara vem man vill när man vill. Normcore kan därför ses som ett alternativ till att känna sig fast i ett sammanhang där det finns utsagda förväntningar. Grundarna av rapporten menar att människan är komplex och har därför svårt att finna sin identitet och förhålla sig till den, vilket försvårar att hitta en gemenskap. Anledningen till detta, menar K-HOLE, är:

Once upon a time people were born into communities and had to find their individuality. Today people are born individuals and have to find their communities.⁵⁰

På grund av att samhällets syn på hur identitet och gemenskap formas krävs det en anpassning för att förhålla sig till förändringen. Normcore som attityd och livsstil är ett sätt att göra detta. Normcore förespråkar anonymitet och i denna anonymitet finner individer gemenskap. I denna uppsats används definitionen av normcore utifrån K-HOLEs rapport, men den problematiseras och utvecklas också. Tankesättet om anonymitet tolkas i det material uppsatsen vidare ämnar behandla och därför har vi applicerat K-HOLEs tankesätt om normcore som ett antimode istället för en anti-attityd. Med tanke på att vi ska öppna upp en förståelse för normcore och dess diskursiva formationer utifrån ett modevetenskapligt perspektiv kan vi inte enbart förhålla oss till K-HOLEs definition eftersom begreppet har tagit en ny inriktning och utvecklats efter att begreppet normcore myntades. Rapporten fungerar dock som ett jämförelsematerial för att visa på att ett fenomen inte är beständigt över tid eller rum.

”MEET NORMA NORMCORE”

I mars år 2014 publicerades artikeln “Meet Norma Normcore” på brittiska *Vogues* hemsida. Texten behandlar normcore som en anti-stil. Modeskribenten Aimee Farrell beskriver anti-stilen i förhållande till den kommersiella modescenen. Hon påvisar att normcore-stilen bars av modepersoner som satt front row på modevisningar, vilket påvisar normcores tillhörighet inom en kommersiell kontext. Hon hänvisar samtidigt till K-HOLEs trendrapport när hon beskriver vad som karaktäriserar normcore, vilket kan te sig ambivalent eftersom normcore i rapporten snarare framställs som en anti-attityd och inte något som tillhör den kommersiella sfären. Farrell har applicerat fenomenet i en modekontext, vilket påvisar det Kawamura beskriver om modeväktares makt att införa

⁴⁹ Evans, 1997, s. 170.

⁵⁰ K-HOLE, 2013.

idéer och innovationer i modesystemet.⁵¹ Farrell som modeskribent ses därför som en väktare av mode. Emily Segal, medgrundaren till K-HOLE säger såhär om normcore via artikeln:

There's an exhaustion with trying to seem different. People are genuinely tired by the fact that to achieve status you need to be different from everyone else around you.⁵²

Segal menar att det är utmattande att hela tiden sträva efter att utmärka sig och därigenom skaffa sig status. Normcore tillåter individer att inte vara någon särskild, vilket förefaller tvetydigt då vi menar att subkulturella uttryck främst handlar om att uttrycka sig själv, sin identitet och kreativitet, vilket Polhemus också beskriver.⁵³ På så sätt motsäger sig normcore det subkultur står för. Istället argumenterar vi för att normcore i sin natur passar in i en kommersiell kontext eftersom mainstream står för huvudinriktningen i en kultur. Att smälta in genom normcore passar därför in i benämningen på mainstream.

Farrell, i artikeln, instämmer med Segals uttalande och utvecklar resonemanget om att det är påfrestande att hela tiden anstränga sig för att sticka ut. Hon menar att det föränderliga modets kapacitet att fånga upp trender från gatan för att föra dem vidare till modevisningar förminskar subkulturens chans att behålla en identitet som verkar utanför modet. Därför måste subkulturer hitta och uttrycka nya identiteter, vilket skapar den utmattning som Farrell och Segal beskriver. Vi menar att modescenen och dess förminskande av subkultur har bidragit till att normcore uppstått för att förhindra de ständigt förändrade identiteterna. Polhemus hävdar att bubble-up-processer har en negativ inverkan på subkulturella uttryck och att dess autencitet försvinner när subkulturella uttryck blir mode. Detta påvisar att subkulturella uttryck förr eller senare blir integrerade i modet och bidrar till dess utveckling och nyhetsvärde. Mode i sin tur förändrar den egentliga subkulturella innebörden.⁵⁴ Antimodet som upptagits från gatan till modevisningar når sedan subkulturen igen, denna gång med en hänvisning till mode och inte subkultur. Farrell konkretiserar ett exempel för att påvisa detta:

[...] Karl Lagerfeld transformed the Chanel catwalk into a super-lux supermarket (how normcore is that?), and sent a trolley-wielding Cara Delevingne tripping

⁵¹ Kawamura, 2011, s. 125.

⁵² Farrell, A. (2014). *Meet Norma Normcore*. Britiska Vogue. Hämtad från <http://www.vogue.co.uk/news/2014/03/21/normcore-fashion-vogue---definition> (2015-04-07).

⁵³ Polhemus, 1994, ss. 11f.

⁵⁴ Polhemus, 1994, s. 12.

down the aisles in distressed joggers and trainers, fashion editors were wearing their own version of the look. Call it the Celine-effect.⁵⁵

När normcore upptagits av modet, i detta fall Chanel, blir fenomenet betingat med mode istället för subkultur och betydelsen av normcore förändras. Polhemus menar att gatumoden slutligen går att iakttä på prestigefulla modevisningar då stilarna istället bärs av kända modeller.⁵⁶ Hans argument är applicerbart på en analys om antimode i relation till mode då antimode har samma relation till mode som gatumode har till mode, menar vi, utifrån Polhemus resonemang. Den "vanliga" kvinnan som veckohandlar i mataffären har hamnat i en modekontext där hon "spelas" av den kända toppmodellen Cara Delavigne. Man har använt en kontext som är vanlig, mataffären, och integrerat det i ett modesammanhang. Därmed visar Farrell på att modescenen anammar saker i det vardagliga livet och menar därför att normcore kan översättas till vardagliga företeelser. Farrell drar en parallell mellan vardagliga företeelser och antimode och menar att det egentligen inte tillhör mode men att modet ändå plockar upp antimode-referenser.

Vad som bör noteras är att Farrell utgår från att normcore, utifrån K-HOLEs rapport, är subkulturellt, vilket i texten framgår som synonymt med ungdomskultur och hon menar att ungdomskultur finns överallt.⁵⁷ Maffesolis utgångspunkt i teorin om folkstammar är att masskulturen är upplöst och att det som återstår är splittrade folkgrupper som är organiserade utifrån en konsumtionskultur.⁵⁸ Céline-effekten som Farrell nämner syftar till att normcore tas in på den kommersiella modescenen och sedan sprids och tar sig andra uttryck. När det sprids handlar normcore om konsumtion och alla folkgrupper, som Maffesoli talar om, konsumerar normcore.

Moderedaktörerna på visningen bar själva en normcorestil, skriver Farrell, vilket är en klädmässig tolkning av normcore som fenomen.⁵⁹ Céline har blivit förespråkaren för normcore som estetisk stil vilket skett på grund av modeväktares påverkan och inflytande inom modebranschen. Kawamura menar att modeväktare har makten att diktera modet i en särskilt riktning, vilket etablerar och legitimerar varumärken, i detta fall Céline.⁶⁰ Det legitimerar även normcore som mode i samma process, anser vi. Céline som varumärke innefattar konsumtion och modehuset är en aktör i

⁵⁵ Farrell, 2014.

⁵⁶ Polhemus, 1994, ss. 11f.

⁵⁷ Farrell, 2014.

⁵⁸ Maffesoli, 1996, s. 96.

⁵⁹ Farrell, 2014.

⁶⁰ Kawamura, 2011, s. 125.

konsumtionssamhället. Därför blir Céline i relation till normcore en konsumtionskultur och Céline som kontext skapar en social grupp som konsumerar detta märke.

I detta sammanhang förstås normcore som mode och inte antimode. Det subkulturella fenomenets innebörd har förändrats eftersom det integrerats på en kommersiell marknad. Utifrån konsumtionskulturen som finns i Céline-kontexten har det skapats en grupp människor som samlas kring konsumtion av normcore. Maffesoli förespråkar, som tidigare i uppsatsen påvisats, att folkgrupper organiseras utifrån konsumtion vilket normcore har gjort genom konsumtion av Céline.⁶¹ Farrell skriver om normcore som konsumtion och hon beskriver fenomenet i modetermer. Citatet nedan demonstrerar hennes sätt att tolka normcore:

In fashion terms, normcore is all about anonymous, detail-free design. It's a barely audible style that suggests ingrained authority and inner confidence.⁶²

Farrell har tolkat K-HOLEs synsätt på normcore och applicerat den anonyma attityden, som omnämns i rapporten, på mode. I artikeln visar hon på vilka plagg som är normcore inom den kontext hon verkar i. En enkel t-shirt, jeans, skräddarsydda byxor, kashmirtröjor och sneakers är de plagg som är ett normcore-mode, enligt Farrell. Klädesplaggen förespråkar Céline-effekten.⁶³ Nyckelbegreppen ”trends”, ”runway”, ”designers” och ”luxury” hänförs till kommersialism och genom hennes valda språk fixerar och positionerar hon normcore och dess betydelse i en särskilt kontext.⁶⁴

Eftersom världen inte är en objektiv sanning kan normcore vara synonymt med Céline i den kommersiella kontexten.⁶⁵ Detta måste dock inte innebära att normcore som subkulturellt fenomen och att dess betydelser ombildas i takt med fenomenets intåg på en kommersiell marknad. De två kontexternas syn på normcore kan vara olika men beroendeförhållandet mellan antimode och mode skapar en relation mellan normcore som subkultur och normcore som kommersialism.⁶⁶ Evans lyfter fram att subkulturella identiteter snarare handlar om att finna gemenskap istället för att skapa motståndsrörelser:

⁶¹ Maffesoli, 1996, s. x.

⁶² Farrell, 2014.

⁶³ Farrell, 2014.

⁶⁴ Gillespie & Toynbee, 2006, ss. 120f; Farrell, 2014.

⁶⁵ Jørgensen & Philips, 2000, s. 40.

⁶⁶ Davis, 1992, s. 165.

Has subculture been so co-opted by the market-place that it has simply turned into “lifestyle”, and is “authentic” resistance now a dream that only money can buy?⁶⁷

Evans ifrågasätter att subkultur inte kan existera utanför ett konsumtionssamhälle och därmed visar hon på att de är en del av en kommersiell kontext. Subkulturer är nu grupper som finner sin gemenskap genom att konsumera.⁶⁸ Det motstånd som subkulturer tidigare stått för, vilket vi påvisat i forskningsöversiktsavsnittet, måste idag köpas för att något kontrasterande i jämförelse till masskulturen ska kunna uttryckas. Eftersom normcore som subkultur kan kännas igen som en livsstil påvisar detta en tillhörighet till en kommersiell sfär. Normcore som fenomen visar att normcore som livsstil och klädmässig praktik kan konsumeras fram. Detta skiljer sig åt i en jämförelse med hur subkulturer tidigare har organiserats; ideologiska ståndpunkter var det centrala i motståndet. Genom att studera normcore och Evans ovan nämnda resonemang skapas det en förståelse för att subkulturer idag ändrat inriktning och fokus. Genom detta kan vi också förstå att normcore närmar sig det kommersiella modet mer än vad tidigare subkulturer gjort. Gränsen mellan subkultur och kommersialism suddas därför ut, skillnaderna blir inte lika påtagliga.

“ELLE DECODES NORMCORE - WHAT IT IS AND WHY YOU SHOULD CARE”

Modeskribenten Emma Sells har skrivit artikeln ”Elle Decodes Normcore: What it is and why you should care” som publicerades den 27 mars år 2014 på brittiska *ELLEs* hemsida. Artikeln behandlar normcore som fenomen och Sells syfte är att dekonstruera begreppets innebörd. Hon menar att normcore och dess lättillgängliga attityd är ett sätt att förenkla vardagen. Normcore enligt Sells handlar, å ena sidan, därför i första hand inte om mode och kläder utan om att applicera normcores innebörd, vilket innebär att inte anstränga sig och därmed inte utge sig för att vara någon speciell. Å andra sidan applicerar Sells normcore-attityden på konsumtion. Konsumtion i den bemärkelse att det ska vara en investering som simplificerar den praktiska vardagen. Sells förklarar normcore utifrån två premisser som tycks motsäga varandra, vilket vi precis påvisat. Dock menar vi att denna motsägelsefullhet är talande för att beskriva normcore. I kommande citat går hon in på vad hon menar med en vardagsförenkling:

⁶⁷ Evans, 1997, ss. 169f.

⁶⁸ Evans, 1997, ss. 169f.

Find the pieces that make your life easier, organize your wardrobe around your life; a great coat, a shirt, a sweater, a flat shoe, basic things. It's about having the confidence in yourself not to shout about what labels you're wearing.⁶⁹

Hon exemplifierar särskilda plagg som representerar den förenklade klädstilen och fixerar dem till att vara bestående oberoende av tid och rum. Flügel beskriver den fixerade dräkten som oföränderlig och menar att den sammankopplar individer till social tillhörighet.⁷⁰ Sells tolkar att normcore är kläder som är klassiska och därmed beständiga. Med utgångspunkt i Flügelns resonemang om beständiga kläder kan vi förstå normcore, utifrån Sells artikel, som antimode. Friheten i att inte utmärka sig sammanför individer vilket skapar en gemenskap och den oföränderliga stilen, som Sells menar att normcore är, förenar individer.

Sells definition av en oförändrad stil innebär däremot investeringar av lyxiga kläder med dyra prislappar, exempelvis Céline, vilket hon nämner. Hennes innebörd motsätter sig K-HOLEs rapport, som hon dock baserar sin artikel på.⁷¹ Problematiken ligger i att hon verkar i en kontext som är kommersiell och visar på varumärken som ingår i modet samtidigt som hon beskriver det Polhemus och Procter menar är antimode, alltså beständiga kläder. I sitt försök att bevisa att normcore är en attityd placerar hon därför ändå normcore i relation till modemärken. Den kontext hon befinner sig i samt hennes utgångspunkt som modeskribent gör att hon inte kan ställa sig utanför sin diskurs, vilket styr och influerar hur hon talar om normcore.

Sells nämner att hon själv köpt en trenchcoat från Saint Laurent och skriver att "it's so simple it feels like a non-fashion statement".⁷² Trenchcoaten tillhör en kommersiell modekontext av sin natur eftersom det är ett modevarumärke. Dess design däremot är enkel och gör att den går att använda länge över tid, vilket däremot går emot kommersialism. Polhemus och Procter menar att fixerad klädsel, alltså antimode, representerat här vid trenchcoaten, är ett hot mot mode eftersom modets egenskap är att hylla utveckling och nyheter. Plagg som stannar upp denna utveckling tillåter inte dessa egenskaper att fortlöpa.⁷³ Varumärket är mode och plagget antimode. I detta fall kan vi förstå Sells beskrivning utifrån Kawamuras beskrivning av mode som symbolisk

⁶⁹ Sells, E. (2014). *ELLE Decodes Normcore: What it is and why you should care*. ELLE UK. Hämtad från <http://www.elleuk.com/fashion/news/normcore-elle-fashion-director-anne-marie-curtis-hermes-celine-bottega-veneta-how-to-wear> (2015-04-07).

⁷⁰ Flügel, 1951, s. 123.

⁷¹ Sells, 2014.

⁷² Sells, 2014.

⁷³ Polhemus & Procter, 1978, ss. 32, 34, 56.

produkt. Kawamura hävdar att mode och kläder är två skilda begrepp, som vi i teoriavsnittet påvisat. Trenchcoaten är en materiell produkt som sedan får sin symboliska modebetydelse när en modeväktare legitimerar det.⁷⁴ Detta påvisar antimodets och modets relation till varandra. Antimode är inte något som kan placeras utanför modets gränser.⁷⁵ Polhemus och Procters teori om antimode och mode som separata fenomen går emot Davis tankar om att fenomenen ingår i en relation med varandra. Normcore utifrån Sells artikel, genom hennes konkreta exempel med trenchcoaten, visar att det är både och. Sells beskriver normcores relation till den kommersiella kontexten genom att exemplifiera varumärken som hon anser vara normcore.⁷⁶ Detta illustreras i kommande citat:

Just because the pieces we're coveting are classic doesn't mean they're cheap or basic, though – Céline, Hermès, Jil Sander, Michael Kors and Bottega Veneta are the kings and queens of the look [...] It's about embracing long-lasting values; women shopping brands that they know and trust [...] Things that once felt dull are suddenly the ultimate fashion statement. There's a feeling that, if you're going to invest a lot of money in a piece, you want longevity from it.⁷⁷

Genom detta citat kan vi förstå normcore som både antimode och mode eftersom normcore har egenskaper som gör att det inte har en tydlig tillhörighet i något av begreppen, utan att normcore är ett flytande fenomen som inte kan fixeras och förklaras utifrån ett perspektiv. Polhemus och Procter beskriver, som vi tidigare nämnt, att det är den beständiga klädseln som är antimode och genom att tolka citatet kan vi applicera den beständiga klädseln på det tankesättet. Det beständiga i Sells artikel, alltså klassiska plagg, har istället för att vara antimode blivit mode. Normcore har potential att omvandla något som inte anses vara mode till att bli mode. Normcore är ett konkret exempel på att antimode och mode inte går att separera utan de står i en ständig relation med varandra och det är svårt att reda ut vad som är vad. Utifrån Sells artikel kan vi inte förstå antimode utanför dess relation till mode.

“NORMCORE: EVER HEARD OF IT?”

Idé, livsstil, trend och teori är begrepp som Kate Sanford använder i artikeln “Normcore: Ever heard of it”, publicerad på *Her Campus* i mars år 2014, för att demonstrera normcores mångsidighet och ambivalens.⁷⁸ Diskursteorin förespråkar att ett fenomen

⁷⁴ Kawamura, 2011, s. 96.

⁷⁵ Davis, 1992, s. 165.

⁷⁶ Sells, 2014.

⁷⁷ Sells, 2014.

⁷⁸ Sanford, K. (2014). *Normcore: Ever Heard of it?* Her Campus. Hämtad från <http://www.hercampus.com/school/davidson/normcore-ever-heard-it> (2015-04-10).

kan ha diverse innebörder beroende på kontext och diskurs.⁷⁹ I artikeln framstår det att en diskurs har många olika förklaringar och tolkningar av ett och samma fenomen. Tolkningen och förståelsen för normcore inom den kommersiella kontexten blir därför bred och mångtydig på grund av dess inkludering av många olika nyckelbegrepp som var och ett har olika betydelser. ”Long lasting values” respektive ”high street” är begrepp som kan te sig motsägelsefulla men som samtidigt visar det på normcore och dess relation till båda begreppen⁸⁰.

Istället konkretiserar Sanford begreppen genom en beskrivning av hennes uppfattning av normcore. Främst visar hennes tolkning att normcore är en attityd som uttrycks via kläder där hennes åsikter grundas på tidigare skrivna artiklar om normcore samt K-HOLEs trendrapport. Därefter har hon tolkat och gett fenomenet en personlig definition där hon exemplifierar fenomenet:

[...] There seems to have been a rejection of the expressly fashionable--the stand out, eye catching-- for something more digestible, familiar, and part-of-the-whole feeling (think Céline's take on the classically-granola birkenstock).⁸¹

Det intressanta är att normcore här ses som en avvisning av utstuderat mode, vilket kan tolkas som att det är ett antimode. Däremot ger Sanford exempel på Célines tolkning av den klassiska Birkenstockskon.⁸² Eftersom Céline som varumärke ingår i ett modessystem blir normcore-uttrycken inte ett avståndstagande till mode utan snarare en relation till antimode. Förhållandet mellan Céline som mode och normcore som antimode visar på den icke ömsesidigt uteslutande relationen antimode och mode har, som Davis förespråkar.⁸³ Detta samband går inte att förbise i studien om normcore, vilket även Sells artikel om normcore bevisar.

Sanford menar att en viktig omständighet till att fenomenet spridits är de sociala medier som ungdomskulturer rör sig inom. Hon menar att det som uppstår blir viralt och spridningsfaktorn är därför ett faktum. Teknologin hämmar ungdomsgrupper att upprätthålla sin coolhet genom att särskilja sig eftersom det sprids så snabbt och kan därför nås av andra utanför gruppen. Därför har sättet att särskilja sig ändrat riktning.

⁷⁹ Jørgensen & Philips, 2000, s. 31.

⁸⁰ Sanford, 2014.

⁸¹ Sanford, 2014.

⁸² Sanford, 2014.

⁸³ Davis, 1992, s. 165.

Istället för att sticka ut handlar det om att smälta in, vilket Sanford genom citatet nedan beskriver:

Striving to be different is thrown out of the window in favor of a "coolness that opts in to sameness." Normcore is the idea that we can be one thing today and another tomorrow and not feel hypocritical about it. It abandons the desire to be perpetually distinct, to raise oneself above the rest based on a choice to be different. Difference has been deemed too ephemeral and too restrictive.⁸⁴

Sanfords artikel ifrågasätter idén om att människor inte vill urskilja sig. Normcore är fördelaktigt eftersom fenomenet besitter en förmåga som tillåter folk att vara en identitet ena dagen och en annan nästa dag; det finns ingen begränsning. Detta på grund av normcores anonymitet.⁸⁵ Detta visar på Sanfords förståelse av normcore utifrån K-HOLEs rapport. För att passa in i exempelvis punkstilen finns det inte utrymme att vara någon annan än den identitet punken tillåter, vilket Polhemus beskriver när han talar om hur antimoden är bundna till sina uttryckssätt.⁸⁶ Normcore möjliggör däremot många olika identiteter eftersom kläderna är intetsägande. Sanford applicerar tolkningen om normcores frihet på ungdomskulturer och menar att "normcore is a social trend that has been observed among contemporary youth".⁸⁷ Hon utgår från att normcore är en ungdomskultur och därför blir det problematiskt att benämna normcore som subkultur utifrån hennes redogörelse och tolkning av normcore i analysen av denna artikel.

Den ungdomskultur som Sells beskriver innehar inte de kvalitéer som de klassiska subkulturella rörelserna gjort sig kända för. Sanfords artikel, i en jämförelse med hur begreppet subkultur tidigare definierats, visar därför på en tydlig distinktion ungdomskultur och subkultur.⁸⁸ Evans hävdar att subkulturer är ett motstånd mot mainstream medan Sanfords förklaringsmodell, där normcore beskrivs som ungdomskultur, påvisar att normcore ingår i en mainstreamkultur.⁸⁹ Utifrån artikeln blir det tydligt att subkultur som begrepp inte är giltigt att använda för att analysera normcore i detta sammanhang, vilket kan te sig motsägelsefullt i en jämförelse med vår hypotes som hävdar att normcore ter sig på samma sätt som tidigare subkulturella antimoden. Sanford målar snarare upp normcore som en reaktion på hur snabbt ungdomskulturella uttryck tas upp av allmänheten med hjälp av sociala medier.⁹⁰

⁸⁴ K-HOLE, 2013; Sanford, 2014.

⁸⁵ Sanford, 2014.

⁸⁶ Polhemus & Procter, 1978.

⁸⁷ Sanford, 2014.

⁸⁸ Sanford, 2014.

⁸⁹ Evans 1997, s. 169; Sells, 2014.

⁹⁰ Sanford, 2014.

Reaktionen är att vara anonym för att ingen ska kunna imitera. Det är identiteten som avgör vem individen är och inte kläderna. Detta är ett resonemang vi kan avläsa ur Sanfords redogörelse och förklaring av normcore.

Eftersom normcore både existerar inom den ungdomskulturella och kommersiella sfären har reaktionen inte kunnat särskilja sig från andra ungdomskulturer som plockas upp av den kommersiella sidan av mode. Normcore har gått igenom samma process och stilen är integrerad på modescenen. Polhemus menar att gatumode och mode är varandras oppositioner. Mode är trendigt och dess princip syftar till att vara föränderlig. Det nya är också förbättrande, menar han. Gatumode däremot handlar om subkulturell identitet där autencitet existerar. Trots modets och gatumodets motsatta förhållningssätt till kläder skapas en relation mellan dem i en trickle-up-process.⁹¹ "First there is a streetstyle innovation", skriver Polhemus och förklarar att gatumode upptas av modescenen, vilken i sin tur gör de subkulturella respektive ungdomskulturella attributen kommersiella.⁹² Denna teori öppnar upp för förståelsen av att normcore är ett ambivalent fenomen och att dess innebörd är svår att kartlägga, trots vetskapen om dess diskursiva formationer. Sanford skriver både om normcore ur ett ungdomskulturellt perspektiv och ur ett kommersiellt perspektiv, vilket gör att betydelseerna av fenomenet flyter samman och förståelsen för normcore utifrån de olika aspekterna blir svårtolkade. Samtidigt visar hennes artikel hur hon tolkar och skriver om ungdomskultur vilket påvisar att normcore som socialt fenomen konstrueras olika beroende på tid och kontext, genom text och språk.⁹³

"NORMCORE: FASHION FOR THOSE WHO REALIZE THEY'RE ONE IN 7 BILLION"

Modeskribenten Fiona Duncan publicerade i februari år 2014 artikeln "Normcore: Fashion for those who realize they're one in 7 billion" på *New York Magazines* modefilial *The Cut*. Hon introducerar oss för normcore på följande vis:

Sometime last summer I realized that, from behind, I could no longer tell if my fellow Soho pedestrians were art kids or middle-aged, middle-American tourists. Clad in stonewash jeans, fleece, and comfortable sneakers [...] When I texted my friend Brad (an artist whose summer uniform consisted of Adidas barefoot trainers, mesh shorts and plain cotton tees) for his take on the latest urban camouflage, I got an immediate reply: "lol normcore."⁹⁴

⁹¹ Polhemus, 1994, ss. 9f, 12.

⁹² Polhemus, 1994, s. 10.

⁹³ Gillespie & Toynbee, 2006, ss. 120f.

⁹⁴ Duncan, F. (2014). *Normcore: Fashion for Those Who Realize They're One in 7 Billion*. New York Magazine, The Cut. Hämtad från <http://nymag.com/thecut/2014/02/normcore-fashion-trend.html> (2015-04-10).

Duncan beskriver sin ingång till normcore och jämför det med sina subjektiva referensramar när hon jämför stilen med amerikanska turister. Genom hennes jämförelse tolkar vi det som att hon här beskriver att normcore har en bristande modegrad på grund av att hon refererar till en turiststil.⁹⁵ Med bristande modegrad menar vi plagg som inte anses vara särskilt modemässiga. Vad som då är centralt är att beskrivningen av normcore blir hänvisas i relation till något annat. Normcore verkar inte gå att prata om utan att dra paralleller till andra företeelser. Konnotationer dras mellan fenomenet och andra typer av livsstilar och grupper. Normcore som subkultur har anammat plagg som kännetecknar amerikanska turister vilket exemplifieras ovan. Utifrån artikeln visar detta att normcore inte uppstått organiskt inom den subkulturella kontexten, utan de har upptagit de plagg som symboliserar till exempel en turiststil. De har satt dem i en ny kontext vilket har skapat en ny innebörd av hur plaggen associeras. Detta är en utveckling av den trickle-up-process som innebär att modescenen inkorporerar subkulturella attribut.⁹⁶

Istället för att modebranschen härmar subkulturen har subkulturen i detta fall härmat en klädstil som inte existerar i en uttalad social grupp, det vill säga en grupp som inte skapar en medveten gemenskap. Vi menar att den turiststil som exemplifieras har upptagits av en subkultur och därför gått igenom en trickle-up-process. Turiststilen har fått en innebörd och ett namn inom subkulturen. Subkulturen har anammat turiststilens attribut eftersom de inte ses som modemässiga, vilket artikeln initierar. Detta har de gjort, argumenterar vi för, eftersom normcore har kommit till existens för att motsätta sig utstuderat och överdrivet mode. Utifrån artikeln tolkar vi att turistattributen är en kontrast till detta utstuderade mode. När subkulturen upptagit turiststilen genomgår den en process som legitimerar den som subkultur. Denna process, påstår vi därför, kan liknas den process ett klädutryck går igenom när modet upptar subkulturella innovationer, likt Polhemus och Kawamuras tankesätt om att gatumode upptas av högre skikt.⁹⁷ I ett senare skede har modebranschen integrerat normcore och därför har processen genomgått två etapper; en trickle-up-process följt av ännu en trickle-up-process. En klädstil har upptagits i subkulturen för att göra ett statement mot utstuderat mode, vad är då bättre än att anamma icke åtråvärda och icke modemässiga plagg? Vi

⁹⁵ Duncan, 2014.

⁹⁶ Kawamura, 2011, s. 57.

⁹⁷ Kawamura, 2011, s.57; Polhemus, 1994, ss. 10-12.

menar att trickle-up-processen går att dela upp i olika dimensioner och hävdar därför att en utveckling av teorin krävs för att kunna beskriva normcore.

Duncan hänvisar till K-HOLEs rapport och menar att normcore från början handlar om en attityd och hon har applicerat denna attityd på normcore som mode. Likt Sells och Sanford har Duncan som modeväktare beskrivit en modemässig tolkning av normcore och därmed legitimerat fenomenet i en modekontext, vilket hon gjort på följande vis:

In fashion [...] this manifests itself in ardently ordinary clothes. Mall clothes. Blank clothes. The kind of dad-brand non-style you might have once associated with Jerry Seinfeld, but transposed on a Cooper Union student with William Gibson glasses.⁹⁸

Duncan visar på normcore och dess anonyma stil och menar att det tillhör mode. Kläderna ses som anonyma eftersom de är enkla och vanliga där inga logotyper görs synliga.⁹⁹ Däremot påstår vi att stiluttrycket inte är anonymt eftersom K-HOLE har myntat ett begrepp som beskriver normcore, menar vi. Därför fortsätter vi att argumentera för att när ett fenomen identifierats är det inte längre anonymt. Normcore har alltså lokaliserats, uppmärksammas och spridits vilket har gjort att begreppet etablerats. Normcore är en igenkännbar stil och dess anonyma syfte, menar vi, har därför försvunnit. Det är modeväktare som har tolkat normcore-attityden och därefter satt ord på vad normcore i deras kontexter innebär, vilket går i linje med Kawamuras argument. Tolkningen sprider sig via modeväktarnas kanaler och blir den allmänna bilden av normcore eftersom läsarkretsen tar till sig definitionen då de har förtroende för modejournalister och moderedaktörer.¹⁰⁰ Duncan framhäver i artikeln att stylisten Alice Goddard menar att styling handlar om att visa upp olika typer av kläder på nya sätt. För henne innebär det att integrera något som hon tycker är fult och få det att fungera. Som medlem av modesystemet är hon här medveten om att detta tankesätt går hem eftersom kontexten hon placerar det "fula" i blir accepterat.¹⁰¹

Duncan hänvisar till modellen Edie Campbells kampanj i *Vogue Paris* där hon bär ett par Célinetofflor på fötterna, vilket Duncan menar är en uppdaterad version av den traditionella Birkenstockskon.¹⁰² Genom att placera Célineskorna i en modetidning har de potential att automatiskt bli estetiskt tilltalande och åtråvärda. Modeväktare kan välja

⁹⁸ Duncan, 2014.

⁹⁹ Duncan, 2014.

¹⁰⁰ Kawamura, 2011, ss. 125f.

¹⁰¹ Duncan, 2014.

¹⁰² Duncan, 2014.

att placera vad de vill i en kontext, oberoende av synen på plagget utanför kontexten, som gör att plagg legitimeras. Om denna sko inte hade synliggjorts i en modetidning hade det förmodligen inte varit accepterat, ur ett modeperspektiv, att bära den eftersom skon då inte gått igenom en legitimeringsprocess. Detta konkretiserar modevaktarnas makt att bestämma vad som ska bli mode, oavsett om de saker de lyfter fram från början inte anses vara smakfullt; plötsligt blir det fula fint, vilket Kawamuras teori understryker.¹⁰³

Frilansstylisten och modeskribenten Jeremy Lewis beskriver normcore som “one facet of a growing anti-fashion sentiment”. Duncan nämner detta citat i sin artikel vilket kan te sig oklart eftersom hon utgår från normcore ur ett modeperspektiv. Emellertid påvisar det att normcore som antimode ingår i ett modesystem, vilket är ett genomgående argument utifrån det material vi studerat. Normcore kan därför existera som antimode samtidigt som det också är mode. Antimode i sig är i detta fall inte ett ställningstagande mot mode utan är ett nytt sätt att uttrycka sig på, det vill säga att inte sticka ut. Davis säger att antimode är lika mycket mode som mode i sig själv är, vilket Duncans artikel påvisar.¹⁰⁴

Det är inte konstigt att normcore ses som ett antimode. Detta eftersom det är en reaktion som visar en klädstil som är oföränderlig, vilket mode i sig inte är eftersom dess princip grundar sig på att ständigt förnyas och utvecklas.¹⁰⁵ Duncan uttrycker denna princip: “The cycles of fashion are so fast and so vast, it’s impossible to stay current; in fact, there is no one current.”¹⁰⁶ Normcore som klädstil och riktlinje går emot mode som princip eftersom normcore beskrivs som en oföränderlig klädsel i det material vi studerat. Samtidigt som normcore kan sägas vara ett antimode handlar det inte om att göra uppror, menar Duncan, och påvisar det såhär:

Normcore isn’t about rebelling against or giving into the status quo; it’s about letting go of the need to look distinctive, to make time for something new.¹⁰⁷

Utifrån Duncans citat argumenterar vi för att normcore därför kan ses som ett ifrågasättande av samtiden och därmed vara en start på ett potentiellt paradigmskifte inom mode i relation till identitet, att identitet inte skapas via kläder utan att kläderna

¹⁰³ Kawamura, 2011, s. 127.

¹⁰⁴ Davis, 1992, s. 161.

¹⁰⁵ Polhemus & Procter, 1978, s. 31.

¹⁰⁶ Duncan, 2014.

¹⁰⁷ Duncan, 2014.

ska vara enkla så att personligheten kommer fram; personlighet som i identitet, inte kläder som i identitet. Normcore-mode tillåter personligheten att komma fram eftersom ingenting annat tar över. Duncan menar att “normcore is a blank slate and open mind”.¹⁰⁸ Däremot ifrågasätter vi Duncans resonemang och menar att normcore möjligen handlar om yta och inte varaktiga yttringar som normcore utger sig för att vara. Eftersom normcore blivit integrerat på en kommersiell modescen är det relevant att ställa sig frågan om normcore är beständigt och därmed kan leva kvar som mode eller antimode. Om vi stödjer oss på modets princip påvisar det att normcore som mode kommer att bli passé eftersom nya förändringar och uttryck inom mode alltid kommer att ersätta tidigare moden, vilket både Kawamura och Polhemus stödjer i sina resonemang.¹⁰⁹ Därmed kommer de personer som anammar normcore att gå vidare till nästa nya modeuttryck. Davis menar att antimode kan ses som en motor för modets växlingar.¹¹⁰ Därför kan vi förstå modets beroendeförhållande till antimode.

“THE NEW NORMAL – NORMCORE: FASHION MOVEMENT OR MASSIVE IN-JOKE?”

Reportern Alex Williams har skrivit en artikel som heter “The New Normal” som publicerades i *New York Times* i april år 2014. I artikeln nämner han tre olika förklaringsmodeller på vad normcore är. Han menar att det är en moderörelse som började som ett antimode, ett sociokulturellt koncept som egentligen inte har något med mode att göra samt ett internskämt på internet som media tolkat fel.¹¹¹ Detta påvisar normcores komplexa karaktär och vilka olika tolkningar som framkallats utifrån K-HOLEs ursprungliga rapport. Normcore har kommit att bli många olika saker eftersom individer inom olika diskurser applicerat fenomenet utifrån sina egna världsbilder.¹¹² Williams, på ett konkret vis, demonstrerar att normcore har tolkats olika i olika diskurser och vi menar att när en skribent senare skriver om det måste alla subjektiva förklaringsmodeller tillgodoräknas eftersom fenomenet inte längre kan förklaras utifrån en särskild utgångspunkt. Normcore som uttryck skiljer sig åt i olika diskurser vilket gör att normcore inte är enhetligt, vilket Winther Jørgensen och Philips hävdar när de refererar till att sociala fenomen aldrig kan förstås på ett universellt sätt.¹¹³

¹⁰⁸ Duncan 2014.

¹⁰⁹ Kawamura, 2011; Polhemus & Procter, 1978.

¹¹⁰ Davis, 1992, s. 165

¹¹¹ Williams, A. (2014). *The New Normal – Normcore: Fashion Movement or Massive In-Joke?* The New York Times. Hämtad från http://www.nytimes.com/2014/04/03/fashion/normcore-fashion-movement-or-massive-in-joke.html?_r=0 (2015-04-10).

¹¹² Jørgensen & Philips, 2000, s. 40.

¹¹³ Jørgensen & Philips, 2000, s. 31.

Williams hänvisar till Duncan och utser henne till den person som gjort att normcore spridits, vilket hon gjort genom artikeln som behandlas ovan. Duncan själv menar att hennes ursprungliga artikel blivit misstolkad och att redaktörerna på tidningen som artikeln blev publicerad på utvecklat hennes text om normcore och beskrivit det som ett modedefenomen:

In a Facebook comment, later removed, she complained that her original take on normcore had been boiled down by her editors from a more sociological foray, à la K-Hole, into a narrow fashion piece. 'I considered killing the piece every time it came back w/ more fashion, less reflection,' she wrote. It hardly mattered. Normcore had taken on a life of its own.¹¹⁴

Duncans kommentar är ett tydligt bevis på att modeväktare, i detta fall moderedaktörer, har förmågan att gestalta normcore på det sätt de finner lämpligt, precis som Kawamura argumenterar för när hon menar att moderedaktörer tolkar idéer.¹¹⁵ Deras roll är att vidmakthålla tron på mode, vilket de gör genom att beskriva och legitimera normcore som mode. Eftersom moderedaktörer har en länk till både detaljhandlare och till tillverkare i modebranschen vill de fortsätta att producera mode som image. Deras försök att integrera normcore på modescenen har lyckats. Detta genom att de har legitimerat normcore som mode via en institutionell modeplattform. Samarbetet mellan press och bransch är en relation som ständigt måste bejakas för att mode som fenomen ska leva kvar. Kawamura menar att moderedaktörer många gånger fungerar som medelpunkten i processen att lansera en ny modeidé och därför går normcore som definition och innebörd ifrån den ursprungliga idén.¹¹⁶ Citatet nedan konkretiserar tanken om modeväktare och dess centrala roll för legitimering:

“There’s always a hunger to find the next thing, start a new movement, and you can see a little bit of that in the normcore movement — the light washes and the Jesus sandals coming back,” said Matthew Breen, a founder of Carson Street Clothiers in SoHo. “I think it’s a complete media creation,” he added. But the second GQ writes about it, then it becomes a trend.¹¹⁷

Breens uttalande påvisar modeväktares betydelsefulla roll för att skapa legitimitet åt ett fenomen. Williams hänvisar även till vad GQ har skrivit om plagg som anses vara normcore och exemplifierar därför den legitimeringsprocess plagg genomgår för att bli mode:

¹¹⁴ Williams, 2014.

¹¹⁵ Kawamura 2011, s. 127,

¹¹⁶ Kawamura, 2011, ss. 129f.

¹¹⁷ Williams, 2014.

Men's wear designers like Patrik Ervell and Louis Vuitton's Kim Jones have taken the classic Patagonia Retro-X fleece jacket and made it luxe. Birkenstocks aren't just a fashion statement, they've got designer collaborations.¹¹⁸

Det räcker att en artikel som beskriver normcore som mode publiceras för att normcore ska ses utifrån det perspektivet. Då hamnar normcore på den kommersiella modescenen, vilket de ovan behandlade artiklarna också demonstrerar. Det bevisar att vissa aktörer inom mode som institution har makt att omvandla vad de vill till mode. Modets inflytande går bortom personliga smaken och formar våra idéer om vad som anses vara vackert och åtråvärt menar Kawamura och hänvisar till konsthistorikern Quentin Bell.¹¹⁹ Citatet ovan påvisar att något som egentligen varit ett modestatement, exempelvis Birkenstocks, förenas med något som är kommersiellt. Plötsligt har något som från början var ett "suburban anti-fashion attire", som Williams uttrycker det, blivit inkorporerat i ett större sammanhang, nämligen det kommersiella, och därmed blivit mode.¹²⁰ Vi menar därför att ett designersamarbete ger en redan existerande produkt ett nytt liv och den blir därmed en modeprodukt. Modevärlden söker efter det nya och därmed det åtråvärda, institutionen ger produkter nytt liv vilket bidrar till att individer konsumerar dem på nytt igen.¹²¹

Vi har nu påvisat att normcore blivit inkorporerat i ett kommersiellt sammanhang. Samtidigt lyfter Williams fram att normcore också existerar i Williamsburg genom att en Brooklynbaserad individ beskriver normcore utifrån sina erfarenheter:

Just walking around my neighborhood, you see a lot of kids like that — white sneakers, really washed-out jeans, really ugly leather baseball hats [...] It's pretty awful¹²²

Maffesolis teori om att grupper ägnar sig åt konsumtion påvisar att subkulturer inte har möjlighet att stå utanför det konsumtionssamhälle som idag existerar.¹²³ Även om deras syfte är att uttrycka en tyst och anonym reaktion mot mode grundar det sig ändå på att göra det genom kläder, och därmed konsumtion. Subkulturer per automatik är därför inte distanserade från den kommersiella sfären längre.¹²⁴

¹¹⁸ Williams, 2014.

¹¹⁹ Kawamura, 2011, s. 126

¹²⁰ Williams, 2014; Kawamura, 2011, ss. 125f.

¹²¹ Kawamura, 2011, ss. 125f.

¹²² Williams, 2014.

¹²³ Maffesoli, 1996, s. x.

¹²⁴ Evans, 1997, s. 169.

“DOWN TO THE CORE”

Moderedaktören Christiane Nickle har publicerat “Down to the Core” på *Posture Magazine* hemsida och beskriver normcore på följande vis: “[...] a trend, aesthetic, and street style that has saturated Williamsburg, Shoreditch, etc. and is garnered as the new frontier in fashion.”¹²⁵ Normcore och dess utveckling beskrivs som ett gatumode som uppkommit i stadsdelen Williamsburg och sedan utvecklats till en trend, ett ideal och en norm på modescenen. Nickle påvisar att normcore har genomgått en process likt andra antimoden. En trickle up-process som Polhemus påstår är vanliga för subkulturella uttryck och innovationer. Modevärlden inspireras och tolkar gatumode, i detta fall normcore.¹²⁶ Normcore har därför fått en större innebörd, begreppet har inom den kommersiella kontexten översatt attityden på kläder som sedan spridit sig som ett modedefenomen.

Nickle beskriver även normcore som ett subkulturellt fenomen och förhåller sig till dess ursprungliga natur men i relation till mode. Genom hennes artikel tydliggörs det att hon inte kan bortse från normcores förhållande till mode trots dess motarbetade natur och dess subkulturella uppkomst. Därmed argumenterar vi för att mode och dess system inte går att bortse från i relation till normcore då det är integrerat på modescenen. Mode har makten och kraften att kunna integrerar vad det vill då det är ett utpräglat system. Detta tack vare modets väktare eftersom de plockar upp influenser och gör dem till mode. De som upprätthåller modesystemet innehar makten vilket medför att allt har potential att bli mode, trots fenomenets egentliga syfte och inriktning. Modediffusionen i sin tur hjälper systemet att legitimera normcore som mode.¹²⁷

Nickle beskriver sedan normcore som ett fenomen som genomgått en trickle-down-process: “Trickled down from W to Lucky Magazine and into BuzzFeed Top Twenty lists, Normcore is everywhere.”¹²⁸ Normcore har därmed genomgått både en trickle-up- och trickle-down-process. Det påvisar att ett fenomen likt normcore har kapacitet att genomgå båda processerna vilket också visar att modet går i cykler. Fenomenet beskrivs i relation till mode generellt samt dess betydelse och innebörd då artikeln skrevs:

¹²⁵ Nickle, C. (2014). *Down to the Core*. Posture Magazine. Hämtad från <http://posturemag.com/online/2014/07/29/down-to-the-core/> (2015-04-10).

¹²⁶ Polhemus, 1994, ss. 10-12.

¹²⁷ Kawamura, 2011, ss. 74f, 117.

¹²⁸ Nickle, 2014.

I think fashion is in a general mid-summer slump and this is partially due to Brooklynization of the world, the Normcore hype, and general lack of urgency to re-innovate how we dress.¹²⁹

Ett påstående som påvisar att normcore har saktat ned modet, enligt Nickle. Fenomenet påverkar därför modets princip, vilket är att ständigt förnyas, förbättras och utvecklas, som bland annat Polhemus resonerar kring.¹³⁰ Trots modevärldens tolkning och erövring av normcore är fenomenet som princip en motarbetande kraft av modets grundläggande princip vilket kan te sig ambivalent. Samtidigt som normcore utger sig för att gå emot modets princip erkänner Nickle ändå att normcore är ett mode.¹³¹ Detta visar att normcore som reaktion inte kan fly modets makt. Normcore som antimode finner så småningom en väg in på modescenen, vare sig antimodet vill det eller inte, vilket är en poäng som genomsyrar de flesta artiklar. Den trickle-down-process som Nickle talar om påvisar att normcore som mode har sipprat ner. När ett mode sipprat ner och nått lägre nivåer har modet dött ut.¹³² Därmed kan vi få insikt i att om vi förstår normcore utifrån ett modeperspektiv tenderar normcore som mode att dö ut, liksom andra moden gör. Hon beskriver dock också fenomenet utan en förbindelse till mode:

A sociocultural concept [...] having nothing to do with fashion, that concerns hipster types learning to get over themselves, sometimes even enough to enjoy mainstream pleasures like football along with the rest of the crowd.¹³³

Normcore beskrivs här som ett subkulturellt fenomen utan en relation till mode. Nickle beskriver dessutom en vanlig företeelse som att se fotboll i relation till fenomenet. Utifrån citatet ovan påvisas det att normcore kan framställas som vardagliga företeelser där individer bortser från sin identitet och kan göra saker som egentligen inte passar in i en persons identitet. Gränserna mellan identiteter blir flytande. Detta är normcores ursprungliga funktion och betydelse utifrån K-HOLEs definition, att vara vanlig och smälta in och därmed också vara anonym och tillåta identitetsöverskridningar.¹³⁴ Evans argumenterar, som tidigare nämnt, för att subkulturer inte kan existera utanför ett konsumtionssamhälle och kan därför inte förbise mode. Hon menar att subkulturer idag konsumeras fram och därför hävdar vi att det finns ett förhållande mellan mode och

¹²⁹ Nickle, 2014.

¹³⁰ Polhemus & Procter, 1978.

¹³¹ Nickle, 2014.

¹³² Kawamura, 2011, s. 124.

¹³³ Nickle, 2014.

¹³⁴ K-HOLE, 2013.

normcore. Evans påstår att de motstånd som tidigare subkulturer har uttryckt idag snarare handlar om att skapa gemenskaper, vilket normcore i sin tur också innebär.¹³⁵

Det paradigmskifte som Evans beskriver, som vi tidigare lyft fram, handlar om att subkulturella rörelser har gått från att ta avstånd från konsumtion till att idag inte kunna bortse från det. Detta paradigmskifte gällande hur subkulturer idag ter sig kan exemplifieras genom normcore. Normcore som subkultur har uppstått i det tysta och utifrån anonyma förhållningssätt, vilket skiljer sig från tidigare subkulturella rörelser som visat motstånd på ett tydligt och uppenbart sätt. De tidiga subkulturella rörelserna, såsom punkare och skin heads, har gjort tydliga motstånd och i det motståndet funnit gemenskap och identitet.¹³⁶ Utifrån en analys om normcore ur ett subkulturellt perspektiv påvisas det att normcore skiljer sig från tidigare subkulturer både via konsumtion i kontrast till icke-konsumtion och anonymitet i kontrast till uppenbara motstånd. Normcore som fenomen har därmed uppstått på ett nytt subkulturellt sätt; genom en ny agenda. En agenda som gör att gränsen mellan subkultur och kommersialism luckras upp.

“BREAKING DOWN THE #NORMCORE LOOK”

Modeskribenten Brent Taluur Ramsey bryter ned normcore som stiluttryck i *Paste Magazine*, via artikeln ”Breaking Down the #Normcore Look” som publicerades den 9 april år 2014, genom att exemplifiera plagg i en kort redogörelse för att beskriva dess karaktäristiska stildrag:

Combine dad-worthy jeans with bland, generic sneakers and a sweatshirt worthy of those 2 a.m. deli runs across the street—and what do you get? Well, the normcore look, of course!¹³⁷

Genom att illustrera plagg och därmed beskriva normcore i relation till det yttre gör att vi kan förstå normcore som ett stiluttryck. Normcore uppfattas därmed främst som utstuderat mode utifrån artikeln. Däremot beskrivs normcore i en relation mellan antimode och mode: “What is *normcore* exactly? The media has recently started to dub this trend as the ’anti-fashion fashion.’”¹³⁸ Detta argument gör att vi kan förstå fenomenet som antimode och mode och den relation de har till varandra, vilket vi

¹³⁵ Evans, 1997, s. 171.

¹³⁶ Evans, 1997, ss. 169-171, 173.

¹³⁷ Ramsey, B. T. (2014). *Breaking Down the #Normcore Look*. Paste Magazine. Hämtad från <http://www.pastemagazine.com/articles/2014/04/trend-alert-the-normcore-look.html> (2015-04-10)

¹³⁸ Ramsey, 2014.

tidigare påvisat i redovisningar och analyser av vårt material. Det ter sig ofrånkomligt att förbise detta faktum.

Antimode och mode har ett samband, ett samband där olika idéer om normcore utgör ett utbyte och att det därför kan ses som en process som både verkar inom antimode och mode.¹³⁹ Normcore kan på så vis också förstås som en process. Normcore utvecklas som antimode i en subkulturell kontext där fenomenet fortsätter att utveckla sig, innebörden av vad normcore som antimode är, är inte beständig. Likaså i en kommersiell kontext där normcore är mode. Diskursteorin kan därför appliceras för att visa på utvecklingen av fenomenet som antimode och mode. Artikeln påvisar normcores förändrade natur som ett socialt fenomen genom att framställa antimode och mode i förhållande till begreppet. Normcore har ingen beständig innebörd eller ett beständigt uttryck, fenomenet förändras och utvecklas hela tiden, vilket diskursteorin förespråkar.¹⁴⁰ Däremot har artikeln fixerat en betydelse beroende av tid och rum.

Motsägelsefullt nog beskriver Ramsey också fenomenet utifrån en kommersiell kontext och visar på dess utveckling:

From budding trend to fashion movement, the fashion community has seen this look go from Williamsburg, Brooklyn to high-fashion street style blogs and magazines like *Tommy Ton*, *Vogue*, *Vanity Fair* and *Lucky*. Though many observers are referring to this as the trend of blending in, normcore has taken on a life of its own, reflecting timeless classics and no-nonsense fashion in mainstream ways.¹⁴¹

Ramsey menar att Williamsburg är platsen där normcore uppstått, för att sedan muteras och anammas av den kommersiella modescenen. Det påvisar en medvetenhet om normcores ursprung men också modevärldens upptagning och dess makt att omskapa och anpassa ett subkulturellt uttryck, vilket Polhemus centrala argument är i hans jämförelse mellan subkultur och mainstreamkultur. Ramsey illustrerar också en trickle-up-process, som Polhemus menar beskriver relationen mellan subkulturella stiluttryck och modevärldens upptagning av dem, vilket tidigare påvisats.¹⁴² I Williamsburg har normcore uppstått som en subkulturell innovation för att sedan upptas och anpassas till den kommersiella modescenen. Detta är vad som härleds från Ramsey artikel, vilket skiljer sig från de andra artiklarnas utgångsläge när de beskriver normcore.

¹³⁹ Steele, 1997, s. 285.

¹⁴⁰ Jørgensen & Philips, 2000.

¹⁴¹ Ramsey, 2014.

¹⁴² Polhemus, 1994, ss. 10-12

Genom denna uppsats fixeras normcore för att skapa en förståelse av fenomenet genom vårt utvalda material samt den metod och de teorier vi valt att applicera. En diskussion om normcore går inte att föra utan hänvisning till andra fenomen, menar vi. Även materialet påvisar att det inte går att diskutera normcore utan att påvisa dess relation till något redan etablerat och igenkännbart. Kommande citat demonstrerar detta förhållande:

They might look like they're dressing normally, but they are actually dressing fashionably in an understated "normal" way. (Think style icons like Jerry Seinfeld or Steve Jobs—and anything Gap has been carrying since the late '80s.)¹⁴³

Det är först när normcore kommer i kontakt med etablerade företeelser och egenheter som vi kan förstå dess ambivalenta och icke egendomliga karaktär. De tolkningar av normcore som framträder är många gånger illustrerade utifrån konnotationer till saker som är allmänt kända vilket i sin tur bidrar till vår tolkning av fenomenet. Därmed skapar dessa konnotationer ett ramverk för att förstå normcore, det vill säga antimode, mode, subkultur och kommersialism. Idag kan vi förstå fenomenet utifrån de paralleller modeskribenterna framhäver.

NORMCORE SOM ANTIMODE OCH MODE

Normcore som socialt fenomen utifrån diskursiva förhållanden måste fixeras vid tid och rum för att förstå hur fenomenet kan tolkas i ett sammanhang just nu.¹⁴⁴ Vårt material visar att normcore har intagits på modescenen eftersom de behandlade artiklarna befinner sig på plattformar som är aktörer inom modebranschen. Moderedaktörer på tidningarna har legitimerat normcore som mode genom att placera normcore i ett modesammanhang. De har därmed också legitimerat och systematiserat normcore som klädstil genom att beskriva sina tolkningar av fenomenet. Modesystemet jobbar ständigt med att upprätthålla tron på mode och de arbetar därför aktivt med att sprida denna tro via de kanaler de verkar i, menar Kawamura. Mode som symbolisk produkt är separerad från kläder men alla kläder har potential att bli mode.¹⁴⁵ Normcore utanför ett modesammanhang kan därför tolkas in i begreppet kläder men när modesystemet legitimerat normcore blir dessa istället mode. Normcore har på detta sätt omvandlats från en materiell till en symbolisk produkt.

¹⁴³ Ramsey, 2014.

¹⁴⁴ Winther Jørgensen & Philips, 2000.

¹⁴⁵ Kawamura, 2011, s. 70.

Det är modesystemet som valt ut att normcore ska bli mode men de hade lika gärna kunnat förbise detta klädutryck. Eftersom antimode hotar modets utveckling går det att tolka in att modesystemet gör normcore till mode för att vända dess "negativa" inverkan på mode till sin fördel. Därför integreras normcore på modescenen. Kawamura menar att de personer som ingår i modetsystemet är de främsta förespråkarna för vad som ska komma att bli mode. Hon beskriver det som att systemet väljer ut vilka plagg som ska bli mode för att mode som fenomen och symbolisk produkt ska upprätthållas.¹⁴⁶ Vi hävdar att, som en utveckling av Kawamuras resonemang, normcore genom kläder visar på en livsstil och denna livsstil har potential att skapa mervärde för modesystemet eftersom normcore innefattar mer än bara kläder. Det skapar en tro på mode som symbol i förhållande till identitet. Kawamura säger att mode som social institution formar och påverkar individer och samhälle.¹⁴⁷ Detta gör att modesystemet i sin tur formar människor till att anamma normcore som livsstil.

Normcore som antimode och mode bestäms utifrån vilket sammanhang som fenomenet och begreppet används. Det är sammanhanget som fixerar betydelsen av normcore, vilket också demonstreras i analysen av artiklarna. Mode som term är inte statisk eller fixerad utan begreppet är beroende på den kontext det placeras i.¹⁴⁸ Något som kunnat likställas med mode i ett sammanhang vid ett tillfälle kan även likställas med antimode i ett annat sammanhang vid ett annat tillfälle.¹⁴⁹ Vi kan förstå normcore som både antimode och mode på grund av dess ofixerade karaktär och normcore ur båda perspektiven i vårt material. Dock belyser artiklarna främst att normcore genomgått en trickle-up-process, vilket påvisar att fenomenet går att förstås utifrån den relation subkultur har med mode. Innebörden kan förflyttas utifrån den kontext normcore beskrivs i. En trickle-up-process måste inte vara giltig som förklaring av normcores relation med antimode och mode i ett annat sammanhang, därför måste vi hela tiden förhålla oss till att normcore som fenomen inte kan förklaras utifrån ett universellt perspektiv.

Kawamura menar att gatumoden förut kunde förstås som antimode men att de sedan blev mode.¹⁵⁰ Analysen av materialet för denna uppsats visar på att normcore kan vara

¹⁴⁶ Kawamura, 2011, ss. 74f.

¹⁴⁷ Kawamura, 2011, ss. 74-78.

¹⁴⁸ Jørgensen & Philips, 2000.

¹⁴⁹ Barnard, M. (1996). *Fashion as Communication*. London: Routledge, s. 71; Jørgensen & Philips, 2000.

¹⁵⁰ Kawamura, 2011, s. 157.

både och samtidigt och att normcore existerar på olika platser där tolkningarna är distinkta, detta genom Céline och Williamsburg som konkreta exempel. Normcore har gått från att vara ett gatumode, och därmed antimode, till att upptas av modet. Denna trickle-up-process utesluter dock inte att normcore fortfarande kan tolkas som ett antimode i ett annat sammanhang. Sammanhangen behöver inte vara beroende av varandras tolkningar även om de också kan vara det.¹⁵¹

Inom en modekontext är det sannolikt att normcore med tiden kommer dö ut och därmed ersättas med något nytt.¹⁵² Den främsta skillnad mellan normcore som antimode och mode går därför att finna i den tidsbegränsning fenomenet har utifrån de olika perspektiven. Antimodets och modets olika principer motarbetar varandra och hotar varandras existens.¹⁵³ På grund av detta är det en ständig kamp om definitionen av vad normcore är. Samtidigt kan vi förstå normcore i en modekontext utifrån principen att modet upptar det på grund av att normcore som antimode är ett hot mot modets princip. Därför är det relevant för modetsystemet att integrera normcore i deras kontext, alltså den kommersiella. Polhemus och Procter menar att de ständiga förändringarna modet står för hotar individen och dess identiteter. Normcore syftar till att stärka individen och genom det skapa gemenskap, vilket gör att det inte kan förstås som mode utifrån Polhemus och Procters argument. Men på grund av den sociala rörlighet som olika identiteter bidrar med kan normcore existera som mode. Polhemus och Procter menar att ett fenomen kräver friktion för att kunna verka, vilket normcore bidrar med.¹⁵⁴

I vårt material beskrivs normcore-stilen många gånger som traditionell och klassisk vilket styrker dess tillhörighet till antimode. Polhemus, Procter och Flügel menar att plagg som karaktäriseras på det viset är fixerade kläder och därmed antimode.¹⁵⁵ Normcore i detta sammanhang och vid denna tidpunkt kan dock inte endast förstås som ett antimode eftersom antimode som fenomen faller utanför det organiserade modesystemet. Modeskribenterna har integrerat normcore i en kontext som handlar om mode och därmed ingår normcore automatiskt i modesystemet, menar vi.

Samtidigt som det material vi studerat påvisar att normcore kan tolkas som ett antimode och ett mode hävdar vi att Polhemus och Procters syn på antimode som beständig

¹⁵¹ Jørgensen & Philips, 2000, ss. 15f.

¹⁵² Kawamura, 2011, s. 124.

¹⁵³ Polhemus & Procter, 1978, s. 56.

¹⁵⁴ Polhemus & Procter, 1978, ss. 32, 55f.

¹⁵⁵ Polhemus & Procter, 1978, ss. 29f, 41.

klädsel och mode som ständigt föränderligt är relevant att ifrågasätta.¹⁵⁶ Detta grundar vi på det faktum att normcore som klädstil ruckar på idén om att ett uttryck måste definieras som antingen mode eller antimode. Denna uppdelning kan inte ses som giltig då normcore är ett tydligt bevis på detta. Detta resonemang påvisar att Flügels forskning om antimode från år 1951 skiljer sig mot hur vi idag kan förstå ett fenomen utifrån ett antimodeperspektiv. Gränserna mellan antimode och mode ter sig flytande istället för att fasta riktlinjer bestämmer hur vi kan förstå begreppen. Därför ställer vi Polhemus och Procters teori om antimode och mode, med härledning till Flügels forskning, som skilda fenomen i en jämförelse med Davis teori om att antimode har en relation med mode och menar därmed att normcore konkretiserar Davis teori, men många gånger motbevisar Polhemus och Procters argument.

Aktörer i modesystemet, i detta fall modeskribenter, har benämnt normcore som en stil som karaktäriseras av klassiska plagg som håller över tid. Klassiska plagg ingår även i ett modesystem, vem säger att dessa plagg måste beskrivas som antimode? Utifrån detta argument är Polhemus, Procters och Flügels tankar om beständig klädsel inte direkt applicerbara på normcore som fenomen. Det krävs en medvetenhet om att något inte är det ena eller det andra utan att relationen mellan antimode och mode inte går att förbise eftersom normcore som fenomen i sig är komplext och diskursivt konstruerat.

För att utveckla resonemanget om normcores relation mellan antimode och mode hävdar vi att varumärken som anses vara normcore är mode medan plaggen som står för anonymitet kan ses som ett antimode, särskilt innan modeväktare har legitimerat normcore och dess stil som mode. Detta bevisar ännu en gång att normcore kan vara både antimode och mode. Normcore som konkreta plagg förvandlas till mode som ett abstrakt fenomen och symbolisk produkt via modeväktarnas legitimeringsprocess.¹⁵⁷

NORMCORE SOM SUBKULTUR OCH KOMMERSIALISM

Antimode börjar inom subkulturer för att sedan upptas av modet. När det upptagits av modet blir det automatiskt kommersiellt. Subkulturella uttryck uppstår som en reaktion och ett avståndstagande, detta är en process som subkulturer genomgår, uttrycker Hebdige.¹⁵⁸ Det går dock inte att ta avstånd och ställa sig utanför ett

¹⁵⁶ Polhemus & Procter, 1978, ss. 29f.

¹⁵⁷ Kawamura, 2011, s. 96.

¹⁵⁸ Hebdige, 1988, s. 130.

konsumtionssamhälle.¹⁵⁹ Utifrån Evans tankesätt menar vi att subkulturer kan förändra konsumtionsmönster genom att välja att konsumera specifika produkter och därmed uttrycka en identitet och gemenskap. Subkulturer, i detta fall normcore, handlar därför inte om att avsäga sig konsumtion utan att istället konsumera rätt produkter.

Genom att analysera normcore ur ett subkulturellt perspektiv kan vi förstå hur subkulturer idag förändrat sin konsumtion och anpassat sig till att konsumera på ett sätt som förstärker de budskap som vill uttryckas istället för att avsäga sig konsumtion. Detta går i linje med Evans argument om att subkulturer idag har genomgått ett paradigmskifte som gör att de inte kan ställa sig utanför den konsumtionskultur som samhället verkar i. Subkulturer och deras samhälleliga motstånd står därför inte långt ifrån den kommersiella sfären. Uttrycken har förändrats och är idag subtila, vilket gör det komplext att analysera ett fenomen som subkulturellt i relation till kommersiellt.¹⁶⁰ Normcore som socialt fenomen tillhör varken det ena eller det andra utan det verkar i båda på grund av att skillnader mellan subkultur och kommersialism har suddats ut och blivit flytande. Evans resonerar, likt Maffesoli, kring att detta kan bero på att subkulturer idag vill finna gemenskap i en splittrad värld istället för att göra motstånd.¹⁶¹ Samhällets komplexitet visar att normcore som exempel har förändrat subkulturer och dess innebörd.

En annan syn på varför subkulturer flyter samman med kommersialism, menar Evans, kan bero på att media förändrar normcores initiala innebörd. Kunskap som produceras om subkulturer hotar dess exklusivitet.¹⁶² Media skapar en brygga mellan subkultur och kommersialism som är svår att frånga i ett mediasamhälle. Hebdige är på samma spår som Evans och hennes tankar om media i relation till subkultur och kommersialism. Han menar att media är den bidragande faktorn till att den ojämnhet som tidigare existerat mellan subkultur och mainstream nu neutraliserats.¹⁶³ Maffesolis argument om att masskulturen är upplöst och att individer organiseras utifrån konsumtion kan vara ett svar på varför vi inte kan förstå normcore som endast subkultur eller kommersialism. I masskulturen är mainstream också upplöst eftersom dessa går hand i hand. Subkulturella grupper organiserar sig inte utifrån motstånd utan istället utifrån konsumtion. Därför har subkultur och kommersialism blivit ett. Det är "subkulturella" grupper som konsumerar

¹⁵⁹ Evans, 1997, ss. 170-172.

¹⁶⁰ Evans, 1997, ss. 169f, 173.

¹⁶¹ Polhemus, 1994, ss. 9f.

¹⁶² Evans, 1997, s. 175.

¹⁶³ Hebdige, 1979, ss. 54f, 130.

vilket bidrar till ett nytt sätt att förstå hur samtida fenomen som liknar subkultur kan förstås.

Artiklarna lyfter fram Williamsburg och beskriver vilka plagg och märken som existerar i den kontexten, exempelvis New Balance sneakers. Som kontrast lyfts Céline fram som varumärke utifrån den kommersiella aspekten. De olika kontexterna uttrycker normcore på olika vis, genom olika varumärken. Därför kan vi förstå normcore i förhållande till både subkultur och kommersialism, de utesluter inte varandra utan de samverkar. Det finns däremot subkulturella aspekter som kan distansera sig från det kommersiella sammanhanget då subkulturella uttryck består av mer än att uttrycka sig genom kläder.

Det virala via sociala medier tillåter en kommersiell kontext att ha kontakt med normcore som subkultur. På så sätt är det lätt för kommersialismen att anamma något som från början startat i en subkultur för att sedan utveckla den klädmässiga estetiken i sin egen kontext och göra den till mode. Personer som är en del av subkulturen kommunicerar möjligen sin konsumtion, och det kulturella värde det innehar, till andra som sedan tar efter det, oberoende av kontext. När denna process utökas tillräckligt tillskrivs nya innebörder på exempelvis ett par sneakers som då blir modemässiga utanför den subkulturella kontexten.¹⁶⁴ Detta påvisar den makt prosumenterna innehar i skapandet av produkters värde. Villkoren för normcore är dock inte desamma i subkultur som kommersialism, vilket vi genom studien belyst, eftersom normcore som socialt fenomen inte går att förstå på samma sätt inom olika diskurser. Den kommersiella kontextens registrering av normcore innehar inte samma innebörd som normcore har i subkulturen eftersom olika diskurser inte innehar likadana objektiva uppfattningar som gör att normcore kan förstås på ett vis.¹⁶⁵

Trickle-up-processer hänvisar till att kreativa uttryck så småningom hamnar på den kommersiella modescenen.¹⁶⁶ Det faktum att användningen av sociala medier ökat gör att en trickle-up-process ökar i takt, menar vi. Influenser från gatan kan snabbt plockas upp och härmas. Samtidigt öppnar Jenkins upp en alternativ förklaringsmodell som visar på att man inte behöver använda hierarkiska förklaringsmodeller och applicera det på olika grupper i samhället. Istället menar han att media har öppnat upp för en demokratiseringsprocess som tillåter subgrupper att vara delaktiga i skapandet av

¹⁶⁴ Jenkins, 2006, s. 257.

¹⁶⁵ Jørgensen & Philips, 2000.

¹⁶⁶ Polhemus, 1994, s. 12.

mode.¹⁶⁷ De blir prosumenter istället för att endast hänvisas till att vara konsumenter. Subgrupperna har möjlighet att skapa innehåll i det offentliga rummet och kan därför ses som modeväktare, även om Kawamura hänvisar den makt endast till moderedaktörer och modejournalister.¹⁶⁸

De innovationer som börjar i subkulturen har möjlighet att bli mode, vilket kan vara positivt eftersom det jämnar ut samhället och de hierarkier som idag existerar. Istället kan alla vara delaktiga i modet och det legitimerade modesystemet har inte all makt längre eftersom de är beroende av att uppta innovationer från subkulturer. Därför kan normcore också, utifrån Jenkins förklaringsmodell, förstås som ett antimode då det fråntar modeväktares makt att bestämma vad som skall konsumeras. Subgrupper kan sprida kreativa uttryck via sociala medier och allmänheten har möjlighet att följa dem där. Individer är inte beroende av att köpa modetidningar för att följa nya modeuttryck. Utifrån detta ställningstagande bevisar vi att modeväktare, utifrån Kawamuras definition, förlorat sin egenmäktiga makt de tidigare haft för att styra modet. Normcore som subkultur deltar i skapandet av vad som skall bli mode och innehar en makt, särskilt i förhållande till egna kanaler på sociala medier, att skapa moden. Modeväktare och subkulturer ingår därför snarare i en relation med varandra. Polhemus beskriver dock att det inte upplevs populärt att modet fråntar subkulturernas stiluttryck och omvandlar dem till mode.¹⁶⁹ Men eftersom synen på subkultur i förhållande till kommersialism utvecklats menar vi att, likt Maffesoli, att det paradigmskifte som förändrat synen på subkulturer och dess intentioner öppnat upp för andra grupper i samhället att upprätthålla mode som symbolisk produkt, men även nya modeuttryck. Kawamuras beskrivning av en tydlig modehierarki är därmed vidareutvecklad.

¹⁶⁷ Hebdige, 1978, ss. 54f, 130.

¹⁶⁸ Kawamura, 2011, s. 125.

¹⁶⁹ Polhemus, 1994, s. 12.

SLUTDISKUSSION OCH VIDARE PERSPEKTIV

Baserat på det utvalda empiriska materialet fixerar denna uppsats normcore och dess betydelser i en specifik tids- och rumsmässig kontext. Tack vare denna fixering har vi kunnat analysera, diskutera och normcores tvetydighet i dess förhållande till subkultur, kommersialism, antimode och mode där dessa begrepp som olika teman lyfts fram, vilket har varit det huvudsakliga syftet. Syftet har också varit att undersöka hur vi kan förstå att normcore förklaras utifrån fyra olika perspektiv. Diskussionerna har gjorts utifrån sju artiklar som vi hämtat från brittiska *Vogue*, brittiska *ELLE*, *New York Magazines* modefilial *The Cut*, *Her Campus*, *Posture Magazine*, *Paste Magazine* och *The New York Times*. Även trendrapporten från K-HOLE har analyserats och integrerats. Eftersom vi har preciserat normcore och dess innebörd kan det tänkas bidra till den framtida akademiska forskningen om fenomenets vidare utveckling för att skapa en större förståelse för vad normcore är och vad det kan säga om samtidens subkulturella och kommersiella plattformar. En förståelse för normcore idag kan bidra till vidare jämförande analyser i framtiden i akademiska sammanhang eftersom normcore är ett diskursivt format fenomen är dess innebörd ständigt föränderlig.

Vi har analyserat normcore och dess förändrade karaktär inom två olika kontexter: subkultur (stadsdelen Williamsburg) och kommersialism (modehuset Céline). Uppsatsens frågeställningar har berört hur vi kan förstå normcore som antimode och mode utifrån det valda materialet, hur normcore beskrivs som subkultur och kommersialism, hur vi kan förstå att normcore skildras på ett kontrasterade sätt i en och samma kontext samt hur normcore integreras på den kommersiella modescenen. Vår analys påvisar att det går att tolka normcore på olika sätt beroende på hur en text gör fenomenet framträdande. Materialet är ambivalent och motsägelsefullt många gånger, vilket skapar intressanta reflektioner i förståelsen för normcore. Skribenterna å ena sidan beskriver att normcore är subkultur men att det å andra sidan också är kommersialism. Denna motsägelsefullhet påvisar att kontrasten mellan subkultur och mainstream inte är varandras motsatser utan att normcore snarare förenar dem. På så sätt bevisar skribenterna samtidigt att de inte motsäger sig själv.

Uppsatsen har formats efter hypotesen att normcore, likt andra subkulturer som beskrivits i forskningsöversikten, uppkommer eftersom det finns ett missnöje kring, i detta fall, samtida modeuttryck. Materialet påvisar att normcore kan ses som ett antimode eftersom dess uttryck går emot utstuderat och uttrycksfullt mode. Normcore är

anonymt och kan därför beskrivas som en reaktion, alltså ett antimode. Dock blir normcore inte ett de facto avståndstagande eftersom det, precis som det utstuderade modet, handlar om att konsumera. Därför är normcore en reaktion som inte är lika aggressiv som andra subkulturella uttryck tidigare varit. Normcore är en reaktion mot dagens individfokus, identitetsskapande och hur dessa uttrycks via kläder som sticker ut, inte politiska och samhälleliga problem. Därför kan normcore uppfattas både som antimode och mode. Normcore som antimode visar att antimode kan vara lika mycket mode som mode i sig självt är, vilket Davis framhäver när han pratar om dessa fenomen i relation till varandra, vilket tidigare diskuterats.¹⁷⁰ Vår hypotes innefattar även tesen att normcore som antimode upptas av den kommersiella modescenen. Det material som studerats har visat på att normcore inte står i opposition till konsumtion utan att det snarare kretsar kring det. Normcore handlar om att konsumera, men de produkter som konsumeras signalerar ett avstånd mot andra rådande moden. Därmed har normcore som reaktion blivit en del av den kommersiella kontexten, vilket det främst blivit på grund av att modeväktare legitimerat normcore som mode, men också att gränserna mellan subkultur och mainstream inte kan förstås som kontraster, vilket går i linje med Evans och Maffesolis argument om det paradigmskifte som skett inom subkulturer och deras tillhörighet i konsumtionskulturen.¹⁷¹ Utifrån deras tankar har vi påvisat ett konkret fenomen som styrker deras argument om att subkulturer inte kan avsäga sig konsumtion och därmed ställa sig utanför ett konsumtionssamhälle.

Modeväktare innehar makten att bestämma och därmed utse vilka varumärken som ska förknippas med normcore, vilket Kawamura argumenterar för när hon menar att modeväktare, det vill säga journalister och moderedaktörer, dikterar modet.¹⁷² Céline är ett genomgående exempel som ständigt återkommer i materialet. Modeväktarnas tolkningar av normcore blir översatt till den estetik Céline som varumärke står för. Céline har på samma gång, förmodligen aktivt, format normcore så att det går lätt att konsumeras på en kommersiell marknad. Detta visar på hur normcore integreras på en kommersiell modescen. Samtidigt påvisar det också hur diskursiva formationer skapas. Den bild modeväktarna har av normcore ser de som den allmängiltiga och korrekta. Det är inte en slump att Céline omnämns i flera artiklar eftersom modeväktarna tillhör samma kontext och därmed har en liknande syn på Céline som normcore. Normcore för dem är likställt med Céline.

¹⁷⁰ Davis, 1992, s. 161.

¹⁷¹ Evans, 1997, ss. 169f, 173; Maffesoli, 1996, ss. x, 96.

¹⁷² Kawamura, 2011, s. 125.

Dock integreras Williamsburg i artiklarnas narrativ som en plats där normcore florerar. Materialet förhåller sig till normcore och dess geografiska ursprungliga plats i relation till den kommersiella kontexten. Williamsburg omnämns i den kommersiella kontexten vilket visar på att det finns ett intresse för normcore som subkultur och antimode. Det faktum att normcore kan ses som ett subkulturellt uttryck innebär, menar vi, att det finns ett intresse för normcore som subkultur och de kreativa innovationer som uppkommit. Vi anser att detta skapar ett större sammanhang som den kommersiella kontexten finner inbjudande. Att relationen mellan subkultur och kommersialism bidrar till en större samhörighet. Detta kan vara grunden till att Williamsburg omnämns i tre av artiklarna. Den kommersiella kontexten använder Williamsburg, antimode och subkultur för att skapa ett samband. Detta exemplifierar hur ett socialt fenomen kan förändras och integreras på den kommersiella modescenen. Samtidigt blir det problematiskt att utgå från den kommersiella kontextens definition av subkultur eftersom den är definierad av det masskulturen. På så sätt inkluderas subkultur i ett mainstreamsamhälle trots dess egentliga syfte att exkludera sig själva, genom ett motstånd. Denna problematik lyfter Hebdige fram och vi menar på samma gång att det inte går att utgå från subkulturens egentliga syfte utan vi kan bara tolka det utifrån den kommersiella kontext det material vi studerar befinner sig i.¹⁷³

Mode som princip står för föränderlighet och antimode står för det beständiga, ett tankesätt som hela uppsatsen genomsyras av, i linje med Polhemus och Procters resonemang.¹⁷⁴ När ett antimode blir integrerat som mode har antimode bidragit med något nytt och därmed till modets föränderlighet. Antimode bidrar till den förändring och utveckling som mode hela tiden eftersträvar. Modet använder antimodet till sin fördel för att kunna upprätthålla den grundläggande principen om ombytligheten, vilket Davis argumenterar för.¹⁷⁵ Dessutom menar Hebdige att subkulturer genererar nya trender och moden vilket förser den kommersiella sfären med nytt material att arbeta med.¹⁷⁶ Därmed visar Davis och Hebdiges tankar om relationen mellan subkultur och kommersialism liknande tendenser. På samma sätt hävdar vi att har normcore som antimode och subkultur har svårt att inte bli integrerat i modet eftersom modets princip hela tiden söker efter nya innovationer att anamma, vilket antimodet och subkulturen bidrar med. Därför bidrar vi med ett resultat som visar på att antimode och mode inte

¹⁷³ Hebdige, 1988, ss. 92-94.

¹⁷⁴ Polhemus & Procter, 1978, ss. 29f.

¹⁷⁵ Davis, 1992.

¹⁷⁶ Hebdige, 1988, s. 95.

längre kan definieras utifrån Polhemus och Procters teori. Istället visar normcore att antimode inte behöver vara beständigt och att mode inte måste vara föränderligt.

I uppsatsen har vi utgått från normcore som subkultur, men genom materialet kan vi snarare förstå det som en ungdomskultur. En ungdomskultur som uppstått genom sociala medier, som materialet påvisar. Evans pratar om att subkulturer idag inte går att ställa sig utanför konsumtionssamhället och då menar vi att subkultur som begrepp inte är aktuellt för att beskriva normcore som fenomen. Subkulturer förr samlades inte kring konsumtion. Genom att studera normcore påvisas motsatsen och går i linje med Evans resonemang om att subkulturer inte kan ställa sig utanför ett konsumtionssamhälle.¹⁷⁷ Normcore kan förstås som en ungdomskultur vilket i sin tur kan påvisa ett potentiellt paradigmskifte av hur "motståndsgupper" aktiveras. Materialet påvisar att normcore kan vara både ungdomskultur och kommersialism och antimode och mode. Däremot kan den ursprungliga betydelsen av normcore gått igenom en utveckling, vilket i sin tur visar att fenomenet först kan ses som ett antimode och sen som ett mode. Därmed är normcore och dess definition beroende av den kontext den befinner sig i, samt i vilken tid. Fenomenet kan aldrig ha en övergripande förklaring som är universell, som gör att normcore uppfattas och innebär samma sak överallt.

Med denna uppsats har vi strävat efter att analysera, diskutera och problematisera normcore och på vilka sätt fenomenet kan förstås. Vi har genom vårt material påvisat att normcore går att uppfattas och förklaras som antimode, mode, subkultur och kommersialism. Vi menar att alla dessa verkar i en relation med varandra vilket åskådliggörs genom vår analys och det material vi studerat. Det finns olika tolkningar av vad normcore är och den ena tolkningen utesluter inte den andra utan istället påvisar artiklarna att det inte går att fixera normcore utifrån ett universellt perspektiv där synen på fenomenet är densamma i tid och rum. Eftersom normcore är föränderligt är det tolkningar som bestämmer vad normcore är. Dessa tolkningar har, och kommer att, variera, vilket påvisar det sociala fenomenets komplexitet. Citatet nedan beskriver att normcore är svaret på individens ambivalenta natur:

Normcore knows your consumer choices aren't irrelevant, they're just temporary. People compromise, people are inconsistent. Making one choice today and a conflicting choice tomorrow doesn't make you a hypocrite. It just makes you complex. Consumption has never been a chance for absolute self-actualization. It's always been a matter of navigating the facts on the ground.¹⁷⁸

¹⁷⁷ Evans, 1997, s. 172.

¹⁷⁸ K-HOLE, 2013.

Utifrån denna beskrivning påvisas det att individer är komplexa och att det är svårt att förhålla sig konsekvent i alla sina val. Normcore är svaret på att kunna vara ambivalent och medför därmed en acceptans och tillåtelse för det faktum. Normcore som grundprincip tillåter att normcore själv är mångtydig och därför kan vi förstå normcores tillhörighet i de tolkningar som lagts fram.

Vi har i analysavsnittet öppnat upp för en diskussion om att normcore som fenomen kan tolkas som en början på ett paradigmskifte. Vi menar att eftersom normcore ifrågasätter det faktum att identiteter skapas utefter de kläder individer väljer att bära så motsätter det sig tidigare subkulturella uttryck som väljer att uttrycka identitet genom kläder. Normcore-stilen tillåter individens personligheter att komma fram eftersom kläderna är anonyma. Detta eftersom anonyma kläder skapar frihet att vara den man vill när man vill det. Uttrycksfulla kläder har en förmåga att låsa individens identitet på grund av de kläder de bär, kläder som medför särskilda förväntningar och därmed en särskild identitet att förhålla sig till. Den anonymitet normcore förespråkar öppnar upp för ett nytt synsätt på hur identitet kan uttryckas. Multipla identiteter ska hyllas så att individer inte ska känna sig som hycklare när de inte förhåller sig till den förväntade mallen.

Vi har beskrivit att normcore kan ses som ett mode och därmed att det är utbytbart, men vi menar också att normcore som mode samtidigt öppnar upp för ett större sammanhang än den klädpraktik som normcore kan tolkas som. Normcore-fenomenet är på så vis ett ifrågasättande av samtiden, vilket påvisar att vi också kan förhålla oss till dess innebörd och därmed förstå det som ett motstånd som förespråkar en förändring. Med hänsyn till vår hypotes om att normcore ter sig på liknande sätt som tidigare historiska antimoden gjort kan vi därmed påvisa att normcore kan förstås utifrån detta perspektiv. Dock menar vi inte att normcore uttrycks på samma vis, utan snarare att det bara kan ses som ett motstånd. Istället för att motsätta sig konsumtion så motsätter normcore sig särskilda uttryck och identiteter genom att konsumera på ett annorlunda sätt. Därför föregår normcore inte som ett exempel för att förstärka hur tidigare antimode förhållit sig utan visar på en förändring av förståelsen för antimode som fenomen.

I bakgrunden uttryckte vi ville undersöka normcore eftersom det är ett diffust begrepp och därför ville vi undersöka fenomenet utifrån de beskrivningar som i materialet lyfts fram. Genom frågeställningarna har vi visat att normcore kan beskrivas utifrån fyra

olika aspekter och att normcore därmed är diffust men att denna studie kartlägger och analyserar på vilka sätt normcore kan förstås på. Trots den diffusa innebörden har denna uppsats klargjort varför vi kan förstå begreppet som ambivalent. Normcore som fenomen är tvetydligt på grund av att flera diskurser skriver om begreppet och därför skapas meningsskiljaktigheter som dock ändå måste bejakas för att en förklaring ska kunna formas. På grund av olika förklaringar blir normcore ett samlingsbegrepp för många perspektiv. Likt de argument som diskursteorin förespråkar kan normcore inte utvecklas till en självklart och universell betydelse.¹⁷⁹

Eftersom vi kartlagt att normcore är ett socialt fenomen som är diskursivt format är det av relevans att jämföra det material denna uppsats applicerat med nytt material från 2015. Sådant material finns att tillgå, vilket i sin tur visar på att normcore fortsätter att vara relevant att studera. En jämförande analys material emellan, där tid och rum skiljer sig åt, kan bistå till att forskningen kan utveckla förståelsen för normcore som fenomen och vad det i sin tur kan säga om den kulturella samtiden.

¹⁷⁹ Jørgensen & Philips, 2000, s. 31.

KÄLLFÖRTECKNING

TRYCKTA KÄLLOR

- Barnard, M. (1996). *Fashion as communication*. London: Routledge.
- Blumer, H. (1969). *Fashion: From Class Differentiation to Collective Selection*.
University of California, Berkeley.
- Davis, F. (1992). *Fashion, culture, and identity*. Chicago: Univ. of Chicago Press.
- Evans, C. (1997). Dreams That Only Money Can Buy... Or, The Shy Tribe In Flight
From Discourse. *Fashion Theory: The Journal of Dress, Body & Culture*, vol 1,
nr. 2, ss. 169-188.
- Fairclough, N. (1995). *Media discourse*. London: Edward Arnold.
- Flügel, J.C. (1951). *Klädernas psykologi*. Stockholm: Natur o. kultur.
- Gillespie, M. & Toynbee, J. (red.) (2006). *Analysing media texts*. Maidenhead: Open
University Press.
- Hebdige, D. (1988[1979]). *Subculture: the meaning of style*. London: Routledge.
- Jenkins, H. (2006). *Convergence culture: where old and new media collide*. New York:
New York University Press.
- Jørgensen, M. Winther & Phillips, L. (2000). *Diskursanalys som teori och metod*.
Lund: Studentlitteratur.
- Kaiser, S. & Looyen, R. (2010). Antifashion. *Berg Encyclopedia of Worlds Dress and
Fashion*, vol 3, nr. 2.
- Kaiser, S. & Looyen, R. (2010). Fashion Variations. *Berg Encyclopedia of Worlds
Dress and Fashion*, vol 10, nr. 4.
- Kawamura, Y. (2011). *Modeologi: introduktion till modevetenskap*. (2. uppl.)
Stockholm: Norstedt.
- Maffesoli, M. (1996). *The time of the tribes: the decline of individualism in mass
society*. London: Sage.
- Polhemus, T. (1994) *Streetstyle: from sidewalk to catwalk*. London: Thames &
Hudson.
- Polhemus, T. & Procter, L. (1978). *Fashion & Anti-fashion: An Anthropological of
Clothing and Adornment*. London: Thames & Hudson.
- Steele, V. (1997). Anti-fashion: The 1970s. *Fashion Theory: The Journal of Dress, Body
& Culture*, vol 1, nr. 3, ss. 279-296.
- Toffler, A. (1982). *Tredje vågen*. Solna: Esselte info.
- Wilson, E. (1989). *Klädd i drömmar: om mode*. Stockholm: Alfabet.

ELEKTRONISKA KÄLLOR

- Duncan, F (2014). *Normcore: Fashion for Those Who Realize They're One in 7 Billion*. New York Magazine, The Cut. Hämtad från <http://nymag.com/thecut/2014/02/normcore-fashion-trend.html> (2015-04-10).
- Farrell, A. (2014). *Meet Norma Normcore*. Britiska Vogue. Hämtad från <http://www.vogue.co.uk/news/2014/03/21/normcore-fashion-vogue---definition> (2015-04-07).
- K-HOLE (2013) *Youth Mode: A Report on Freedom*. K-HOLE. Hämtad från <http://khole.net/issues/youth-mode/> (2015-04-06)
- Nationalencyklopedin, *kommersialism*. Hämtad från www.ne.se/uppslagsverk/ordbok/svensk/kommersialism (2015-06-04)
- Nickle, C. (2014). *Down to the Core*. Posture Magazine. Hämtad från <http://posturemag.com/online/2014/07/29/down-to-the-core/> (2015-04-10).
- Ramsey, B. T. (2014). *Breaking Down the #Normcore Look*. Paste Magazine. Hämtad från <http://www.pastemagazine.com/articles/2014/04/trend-alert-the-normcore-look.html> (2015-04-10)
- Sanford, K. (2014) *Normcore: Ever Heard of it?* Her Campus. Hämtad från <http://www.hercampus.com/school/davidson/normcore-ever-heard-it> (2015-04-10).
- Sells, E. (2014). *ELLE Decodes Normcore: What is it and why you should care*. ELLE UK. Hämtad från <http://www.elleuk.com/fashion/news/normcore-elle-fashion-director-anne-marie-curtis-hermes-celine-bottega-veneta-how-to-wear> (2015-04-07).
- Williams, A. (2014). *The New Normal – Normcore: Fashion Movement or Massive In-Joke?* The New York Times. Hämtad från http://www.nytimes.com/2014/04/03/fashion/normcore-fashion-movement-or-massive-in-joke.html?_r=0 (2015-04-10).